

HARLEQUIN®

септември '95

Страст®

143

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

Кристин РИМЪР

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

КРИСТИН РИМЪР ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

Превод: Станислав Пенев

chitanka.info

Вместо да прекарва щастливо медения си месец със своя съпруг, Лорна Смит страда изоставена. Приела жестоката истина, тя решава, че е дошло време да се промени. Разпуска коси, немирно се усмихва и се втурва да превзема света. Ще разбере ли набелязаната от нея жертва — Адам Гантри, порядъчен и изискан адвокат, че тя играе подобна роля за първи път в живота си?

ПРОЛОГ

Адам Гантри паркира колата, изключи мотора и светлините. Взря се в тъмнината и откри къщата, която бе отбелязал на картата, купена набързо от денонощния магазин. Адресът бе намерил в картотеката на Астрид. Къщата не се отличаваше с нищо особено сред ниските сгради с плосък покрив. Адам беше изненадан, че някой от бившите любовници на Астрид може да живее на такова място. Той разтри вдървения си врат. Страдаше от безсъние. Очите му бяха зачервени, вратовръзката го стягаше. Адам разтри чело в поредно усилие да облекчи умората и разхлаби вратовръзката си. Бе дошъл тук, воден от чувство за вина, страх и гняв. Но сега се колебаеше. Дали не грешеше? Постоя известно време, размишлявайки, като се взираше безизразно в часовника, беше три часът след полунощ. Изпитваше голямо неудобство да безпокои хората в този нощен час. Чувстваше се глупаво и мисълта да се откаже и да се върне в Лос Анжелис не го напускаше. Но тревогата за Астрид не му даваше покой. Бе израснал само с майка си, без тя да има и най-малката представа от възпитание. Все пак бе успяла да направи най-доброто за него. Той я обичаше и ѝ бе благодарен. Но бележката, която Астрид беше оставила на стъписания си годеник, изчезвайки ненадейно преди годежа, бе му се сторила много тревожна.

Макс,

Моята незаконно родена сестра има нужда от мен.
Заминавам при нея в Палм Спрингс.

Скъпи, искам да съм честна с теб докрай. Преди да се оженим, трябва да се видя още веднъж и с Артър Утуло. Някога, преди много години, бях влюбена в него. Той живее някъде в този район. Необходимо ми е малко време, за да бъда напълно уверена в себе си. Моля те да ме разбереш.

Твоя Астрид!

Макс беше подал бележката на Адам безмълвно, след което бе изразил желание да остане сам.

Адам бе изпитал чувство на вина и неудобство. В съзнанието му постоянно се появяваше стъписаното и отчаяно изражение върху лицето на застаряващия мъж. Максвел Холандър беше съдружник в юридическата кантора на Адам и той го приемаше за настойник, какъвто никога не бе имал. Макс едва ли щеше да срещне Астрид, ако Адам не ги бе запознал преди две години.

Астрид беше написала „незаконно родена сестра“. Коя беше тя? Твърде често бе долавял слабостта на майка си към хората в неравноправно положение. Адам се тревожеше, че ако не я открие скоро, Астрид ще прехвърли богатството си на тази мистериозна сестра. Като единствено дете, той не можеше да я остави да съсипе своя живот. А и неговия.

Убеден, че е прав, той излезе от колата и уверено се отправи към къщата. Съгледа дървена табела, на която се четеше името Утуло. Позвъни и почака няколко секунди. След малко вратата, обезопасена отвътре с верига, се откряна и се очерта силуетът на внушителна жена с розови дунапренови ролки на главата. Адам прецени, че това вероятно е съпругата на бившия приятел на Астрид.

Вероятността да намери майка си в обятията на Артър Утуло го бе притеснявала по време на цялото пътуване.

— Да, кажете. — Непознатата го изгледа с мътни очи.

Той знаеше, че дрехите и маниерите му говорят достатъчно добре за него и полагаше старание да не демонстрира социалното си положение. Даде ѝ време да го огледа внимателно.

— Извинете за безпокойството... — започна Адам.

— Доста късен час за посещение — измърмори жената.

— Зная, но трябва да намеря един човек и ако закъснея, може да се окаже прекалено късно.

— От полиция ли сте? — попита жената, като присви кривогледите си очи.

— Не. — Адам се изкашля и тихичко прошепна: — Идвам по частна работа. — Той извади снимката на Астрид, застанала пред

фризьорския салон, който Макс ѝ бе купил.

Жената хвърли бърз поглед върху снимката и изруга.

— Познавам я.

— Значи сте я виждали?

— Какво е направила?

— Не мога да ви кажа на вратата. Надявам се, разбирате...

— О, да. — Тя погледна през рамо, без съмнение готова да натопи Астрид, преди съпругът ѝ да се е появил. — Тази жена дойде в магазина за замразени продукти тази вечер около седем вечерта. Влезе и се отправи към касата, където Арти отчиташе печалбата за деня. Поздрави го с нисък приглушен глас. Прегърна го и го целуна по начин, който не оставяше съмнение, че някога са били доста близки. След това отстъпи назад, тръсна глава и си тръгна. Кълна се, че Арти не я беше виждал от много години...

— Енид, какво, за Бога, става там! — избоботи мъжки глас откъм вътрешността на къщата.

— Няма нищо, Арти — отговори жената и се ухили лукаво. — Той спи в задната стая тази нощ — обърна се тя, когато стъпките приближиха.

Арти бе доста по-стар от Енид, прегърбен и съвсем плешив.

— Какво става? Човек не може да поспи в тази проклета къща!

— Съжалявам, че ви безпокоя...

— Тогава не го правете.

Адам постави крак между вратата, преди Арти да я затръшне.

— Моля ви, господин Утуло! Само един въпрос.

— Давай по-бързо...

— Имате ли представа, къде може да е отишла Астрид Гантри?

— Не — избръщолеви Арти и във воднистите му очи се появи пламъче. — Каква жена беше само...

— Арти! — изкрещя Енид зад него.

— Споменавала ли ви е за незаконно родена сестра?

Арти поклати глава:

— Махни си крака, синко. Както чуваш, имам малък семеен проблем, за който ей сега ще се погрижа.

— Благодаря. — Адам дръпна крак и Арти затвори вратата.

Адам постоя за момент на алеята, заслушан в караницата зад вратата, и се подвоуми какво да предприеме.

Тръгна към колата, напълно объркан, относно самоличността на тази мистериозна незаконородена сестра на майка му. Рафаел Пот, помощничката на Астрид във фризьорския салон, смяташе, че изчезването на Астрид е свързано с някаква тайна женска общност, което още повече озадачаваше Адам. Другите приятели, към които се бе обърнал, също не знаеха нищо. Споменаха само, че около Астрид открай време се навъртали разни съмнителни типове.

Твърдо убеден, че трябва да направи нещо, Адам отново прочете бележката. Влезе в колата, запали светлините и погледна облаците, които се събираха над планината.

Колко ли хотели има в курортен град като Палм Спрингс?

— Твърде много — отговори си сам на глас и въздъхна. Но какво ли друго можеше да направи? Нищо.

Мислено начерта пътя дотам — няколкото километра по главната улица със скъпи магазини, ресторанти и безброй хотели. Запали рязко колата и потегли. Ако смяташе да ги обиколи всичките, трябваше да побърза. Астрид все някъде бе отседнала и трябваше да я открие, преди тази „незаконородена сестра“ да ѝ вземе всичко.

ГЛАВА ПЪРВА

Лорна Смит се излежаваше в леглото, облечена в сватбена нощница, когато долови боязливо почукване на вратата. Тя придърпа самодоволно сатенения чаршаф и лениво се обърна. Кожата ѝ бе като коприна, доста продължително бе лежала във ваната, пълна с благоуханни соли с аромат на ягоди. Астрид ѝ беше подарила и сапун със същото ухание. Лорна продължаваше да мисли за Астрид. Както и да се обърнеше животът на Лорна, златното пиленце бе кацнало на рамото ѝ, когато Астрид я призна за своя, макар и незаконородена, сестра.

Астрид бе шофирала през целия път до Палм Спрингс, стискайки кожената козметична чантичка под мишница. Бързаше да се види с Лорна. Пристигна в хотела преди осем. Когато се появи, бе наметната с мъжко спортно сако от туид и стискаше бутилка.

— Минах през бара, за да взема шампанско — заяви старата дама и хвърли сакото на дивана. Стаята се изпълни с мускусния аромат на парфюма, който тя предпочиташе. — В бара бе студено. Защо ли винаги в тези хотели поддържат температурата под нулата? По една щастлива случайност срещнах най-сладкия червенокос мъж на света, който ми преотстъпи сакото си. Рицарите, въпреки че са на изчезване, все пак ги има, скъпа. А сега позвъни и поръчай чаши за шампанско и да вдигнем тост за сестринството и за свободата.

И ето, че сега, сутринта, Лорна лежеше лениво и се усмихваше със затворени очи. Астрид беше казала, че животът е такъв, какъвто искаш да бъде. Така че Лорна можеше да мисли за себе си като за нещастно омъжена и изоставена жена, или като за волна птичка. Можеше да избира. Тя въздъхна и избра второто. Почувства се щастлива. Очакваше денят да е хубав, защото сама щеше да го направи такъв. След всичко, което ѝ се бе случило напоследък, сега щеше да си вземе един дълъг горещ душ и пей сърце! След това ще закуси богато в най-добрия ресторант на хотела, а не в кафенето. О, не! Ще закуси обилно в чайната отсреща. И след това ще обиколи всички бутици в

Палм Спрингс. Ще си купи много дрехи и сред тях нито една в бежово, каквито обикновено обличаше.

Лорна беше млада жена, не биеща с нищо на очи, собственичка на книжарница в Уестууд, но това не означаваше, че не може да се облича в ярки и пъстри цветове.

— Ако искаш да бъдеш различна, трябва силно да желаеш промяната — бе я уверила Астрид предната вечер. И Лорна бе приела безрезервно съвета ѝ.

Отново се почука. Тя стана от огромното легло и се протегна мързеливо и продължително. Огледа се в огледалото. Светлокафявата ѝ коса падаше на вълни по раменете. Астрид я бе подстригала леко така, че да изпъкват естествените ѝ къдрици. Беше напръскала косата ѝ с малко лак и тя още блестеше. Гримът от снощи бе леко размазан, но Лорна не обърна внимание. Сините ѝ очи я наблюдаваха дяволито и обещаващо. Изглеждаше чудесно, като истинска прелъстителка в халата си с цвят на праскова. Под него нямаше нищо.

Когато Лорна отвори широко вратата, мъжът пред нея се стъписа от вида ѝ. Лорна го поздрави с лъчезарна усмивка и той нервно започна да обяснява:

— Миналата вечер преотстъпих сакото си на госпожата в отсрещната стая, но разбрах, че вече е напуснала хотела... — Гласът му леко потрепери. Лорна се загърна небрежно в халата. Веднага пролича, че господинът я намира за много сексапилна. Беше впечатлен от вида ѝ и леката дреха, която бе наметнала.

— Бих си заложила мерцедеса, за да изглеждам като теб — бе казала Лорна на Астрид предната вечер.

— Не! Бъди просто каквато си! Но по-освободена — беше отговорила със загадъчна усмивка Астрид. — Освен това ти предстои да преоткриеш красотата си.

Сега, когато червенокосият господин пристъпи към нея със зяпнала уста, тя почувства, че новият ѝ вид оказва върху другите зашеметяващ ефект. Лицето на бедния човек бе почервеняло от смущение като косата му. Предната вечер Астрид ѝ бе казала, че у всяка жена дреме една сирена. Трябва само да умеем да я разбудим и светът е наш. Разбира се, че Лорна нямаше намерение да се отдава безразборно на удоволствия, но силно желаше да вкуси от тях. Тя се усмихна още по-чаровно, обхваната от чувството, че е неотразима,

дива и неустойимо красива. Беше леко възбудена от авантюрата, която ѝ предстоеше.

Отново в съзнанието ѝ изплуваха думите на Астрид:

— Какво толкова, че си изоставена от годеника си! Забрави този негодник. Скоро ще се появи друг, помни това! Питай мен, с моя опит в любовните игри. Да започнеш промяната от проваления си меден месец, е гениално хрумване. Ще провалиш живота си, ако заседнеш в хотела и се отдадеш на терзания. Побързай! Няма време за губене. — Зелените очи на Астрид пламтяха, докато размахваше ножиците, които проблясваха на светлината. Астрид я увери, че ако има нужда от нещо, то това е едно истинско страстно приключение. Промяната трябваше да започне от прическата. Косата на Лорна бе като на Мариана — символа на Франция от картината на Делакроа. След това трябваше прецизно да подчертае с лек грим чертите си. — Започваме да променяме вида ти, скъпа, още сега и ти ще го забележиш след малко в огледалото.

Червенокосият мъж чакаше за палтото, преглъщайки с пресъхнало гърло. Лорна продължи да се усмихва. Астрид бе възхитителна. Тя бе по-възрастната сестра, която винаги бе искала да има, не, любящата майка, вярната приятелка за цял живот! Изведнъж осъзна думите на младия мъж и попита:

— Извинете, не споменахте ли, че Астрид вече е напуснала хотела?

— Така ми казаха на рецепцията.

Лорна се почувди. Мислеше, че ще обиколят заедно магазините днес. За момент отново се чувства измамена и изоставена, но след малко надеждата и вълнението, за които ѝ бе говорила Астрид, надделяха. Астрид бе сътворила чудото и бе изчезнала. Сякаш я бе докоснала с магическа пръчица, като истинска магьосница, и бе изчезнала в небитието. Лорна вярваше, че скоро ще се срещнат в Лос Анжелис.

— Съжалявам! Вие си търсите сакото? О, мисля, че мога да ви помогна! Как се казвате? — попита Лорна и покани господина да влезе.

— Теди — отговори младият мъж, като се усмихна и Лорна забеляза раздалечените му предни зъби и червенината на бузите, което ѝ се стори очарователно.

Тя бързо му подаде сакото и той ѝ благодари, като гледаше втренчено бутилката шампанско в кофичката с отдавна разтопен лед и двете чаши върху масичката за кафе.

— Дано не съм ви обезпокоил.

— Аз съм на сватбено пътешествие — каза усмихнато Лорна.

— О, съжалявам... Дано съпругът ви...

Те спряха до вратата, която бе останала широко отворена. Лорна се приближи, надигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— Не се притеснявай за него — каза тя. — Той спи дълбоко, и с топ не можеш го събуди.

Теди поруменя още повече и запремигва смутено, поглеждайки към откритата врата на спалнята.

— О, госпожо...

— Казвам се Лорна.

— Аз наистина трябва да тръгна. Моля ви, не говорете така... — изрече нещастния човек и изтича надолу, не смеейки да се обърне назад.

Лорна бръкна в джобовете на халата си и загледа босите си крака и маникюра, който Астрид ѝ бе направила. Усмихна се и реши, че попрекали. Теди наистина ѝ бе харесал, но бе нелепо да говори така за несъществуващия си съпруг. Поприбра немирните кичури коса, с цвят на бронз, зад ушите си и прокара пръст по устните си. Реши, че новата Лорна трябва да бъде малко дива и предизвикателна, но не прекалено.

Някой сподавено се прокашля зад Лорна и тя се извърна. До вратата на апартамента на Астрид стоеше някакъв мъж. Бе доста висок, около метър и деветдесет. Заинтригувана, тя го измери с поглед от глава до пети. Беше облечен в бежов копринен костюм и бяла риза. Впечатлена, тя огледа скъпите му обувки от кордованска кожа, копринената връзка в тъмнокафяво и кърпичката в същия цвят, затыкната в горното джобче на сакото. Кестенявата му коса бе грижливо сресана назад и откриваше красиво овално лице.

Изумително наситените му зелени очи я изгледаха студено. Въпреки че изглеждаше доста изморен, с малко омачкани дрехи, целият му вид демонстрираше успех, сигурност и благосъстояние. Бе от този тип мъже, за които предишната Лорна никога не би посмяла и да мечтае. Бе толкова идеален, че би ѝ се сторил нереален. Щеше да се чувства заслепена и зашеметена, но новата Лорна реши, че трябва да

направи опит да извади този мъж от самодоволството му, макар да не бе неин тип. Лустрото му не биваше да ѝ попречи. Непознатият вероятно бе видял как тя палаво целува другия мъж на прага и лукаво го погледна. Знаеше, че изглежда чудесно в лекия копринен халат, обгърната в ароматен ягодов облак.

— Съжالياвам, ако съм ви... обезпокоил — каза той със спокоен, добре овладян глас. Неговото колебание, преди да произнесе думата „обезпокоил“ ѝ подсказа, че той нямаше нищо против предизвикателното ѝ поведение. Вероятно си мислеше, че тя изпраща един любовник, преди да дойде следващия.

Лорна реши, че не го харесва. Щом я бе взел за непокорна прелъстителка, така да е! Обърна се към вратата, но се изкуши да го попита:

— От колко време стоите тук? — Любопитна бе да узнае какво точно е видял.

— Достатъчно дълго.

Лорна почувства как поруменява и си каза, че трябва да престане и да започне да се държи нормално.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Мъжът се извърна по посока на шума. Напомни ѝ за някой по начина, по който обърна глава. Зелените му очи я пронизаха отново и Лорна се стегна. Да стои в коридора с този непознат и определено арогантен мъж, не бе по-умно от закачките и шегите с червенокосия Теди. Необходима ѝ бе поне малко предпазливост и благоразумие. Трябваше да си спомни каква бе доскоро. Тя посегна към дръжката на вратата.

— Почакайте за минута, госпожо? — усмихна се любезно непознатият. — Не чух добре името ви?

— Как ще го чуετε, като не съм ви го казвала! — рязко отвърна тя, но след това посмекчи тона: — Казвам се Лорна Смит.

Мъжът я погледна иронично и дръзко. Погледът му недвусмислено подсказваше, че жени като нея обикновено носят фамилия Смит. Лорна се обърна и го изгледа предизвикателно.

— Още един въпрос, госпожо Смит...

— Кажете.

— Става дума за жената, която заемаше тази стая... Случайно да знаете къде е отишла?

— Каква жена? — престори се на учудена, водена от чувство на уважение към Астрид. Тя нямаше представа какво иска този мъж от Астрид. Може би старата дама не би желала той да я открие. И още нещо, самата Лорна не знаеше къде е Астрид.

— Блондинка, на около шейсет години, но изглежда по-млада. Със зелени очи. Висока около метър и седемдесет. Имам снимката ѝ. — Той бръкна във вътрешния джоб на сакото си.

— Не! — поклати глава Лорна. — Много съжалявам, но не мога да ви помогна. — Тя рязко затръшна вратата пред красивото, гладко избръснато, лице на непознатия.

Адам постоя един миг пред вратата, като се двоумеше дали да не почука отново. Тази Лорна се държеше някак странно, може би знаеше нещо. Като адвокат бе свикнал да обръща внимание на всеки нюанс в гласа и да долавя и най-малката следа от истина дори и в най-изкусната лъжа. Той забеляза колебанието, изписано по великолепното лице на Лорна, когато спомена името на Астрид. Малката прелъстителка явно криеше нещо. Адам вдигна ръка и почука силно на вратата.

— Вървете си! — ядосано извика жената зад вратата.

Ала той почука отново.

— Ще извикам охраната — заплаши тя.

Адам продължи да чака. Той бе сигурен, че тя няма да издържи и ще провери дали си е тръгнал. Красивите и предизвикателни жени като Лорна, са като котките — доста любопитни. Но може би се бе излъгал по отношение на Лорна Смит. Минутите течаха, а тя не се появяваше. Възмутен и ядосан, Адам прекоси коридора и се насочи към апартамента, който беше наел. Взе стол и седна до полуоткрехнатата врата. Искеше да е готов, когато единственият човек, който можеше да му даде сведения, излезе.

Времето течеше ужасно бавно. Адам се зае да изучава орнаментите на килима, после огледа гравюрите по стените. По едно време почувства, че е гладен. Не беше ял от вчера следобед. След четиридесет и седем минути търпението му бе възнаградено. Лорна се появи от стаята си лъчезарна и усмихната. Златистата ѝ коса се спускаше на едри къдрици по гърба, които подскочиха, когато се обърна да затвори вратата. Бе учуден от облеклото ѝ — къси панталони, които ѝ стояха възхитително и обикновена бяла риза.

Адам се почувства ужасно глупаво, докато я дебнеше през пролуката на вратата. Поведението му бе скандално, като се познаваше какво представлява. Май се заплиташе в някаква интрига. Но целта му бе на всяка цена да узнае къде е Астрид. Нищо повече. Затова продължи да наблюдава Лорна, докато тя се отдалечаваше по коридора. Ако знаеше нещо за майка му или евентуално за мистериозната ѝ „незаконородена сестра“, Адам трябваше да я принуди да говори.

Странно, но макар и раздразнен, той се почувства привлечен от тази жена с прекрасна коса, с цвят на бронз. Тя очевидно току-що се бе изкъпала и той искрено ѝ завидя, защото също имаше нужда от освежаващ душ, но не можеше да напусне поста си. Отново се почувства като глупак. Той не познаваше тази жена и не бе негова работа какво прави тя. Ядосан на себе си, разгневен на Астрид и отегчен, Адам изскочи в коридора и извика след новата си позната:

— Да закусвате ли отивате?

Лорна се огледа. Така значи, пак онзи зализан нахалник! Явно нямаше никакво намерение да я остави на мира. Вероятно бе я издебнал до вратата на апартамента си. Той я настигна и се изравни с нея. Изглеждаше спокоен и решителен. Лорна не можеше да не се възхити на самообладанието му. Забеляза, че бе пооправил смачканите си дрехи. Стори ѝ се много изискан.

— Да, но нямам нужда от компания — престорено любезно изрече тя. Но Адам вече я бе хванал за рамото. Усетила топлината на ръката му, Лорна несъзнателно забави крачка. — Не разбирате ли от любезен отказ? — повтори тя без особен упрек, докато чакаха асансьора.

— Някои дами са склонни да променят мнението си — отвърна Адам внимателно. Наблягането на думата „дами“ беше толкова явно, че Лорна се почувства обидена и бързо тръгна напред.

ГЛАВА ВТОРА

Ресторантът беше един от най-хубавите, които бе виждала. По стените бяха окачени картини на Джорджия О'Кийфи. Цветя украсяваха салона, боядисан в тюркоазносиньо и златисто.

Като изискан мъж, Адам си поръча яйца, доматен сок, препечени филийки, палачинки и пъпеш. Обясни, че не е ял от вчера в отговор на изумения ѝ поглед.

Лорна си поръча кафе, яйца на очи и пъпеш.

— Няма да е лошо, ако си поръчаш препечени филийки. Зърнените храни са в основата на всяка балансирана диета.

Тя въздъхна леко. Не само е изискан, но е и експерт по диетичното хранене. Предишната Лорна щеше да благоговее пред него.

— Следя теглото си.

— Защо? — попита той и отпи от доматения сок. — Мисля, че все още нямаш проблеми с теглото си, но...

— Господи, звучи ми като комплимент!

Той повдигна вежди.

— Толкова си хубава! Знаеш това, а вероятно и други мъже, които те познават, са го забелязали. Може би искаш непрекъснато да ти го повтаря някой...

Тя се усмихна малко кисело.

— Не съм сигурна, че...

Ала той измърмори нещо неясно и Лорна се зачуди какво ли я бе накарало да приеме да закусва с него.

— Как се казваш? — сети се тя да го попита.

— Адам Гантри.

Добре, че не държеше чаша кафе. Със сигурност щеше да я разсипе при споменаването на името. „Значи този изискан мъж беше син на Астрид?!“ Припомни си как Астрид седеше с кръстосани крака, облегната на стола в библиотеката на улица „Джун“, където се събираха всяка седмица.

— Обичам сина си много — бе ѝ доверила Астрид. — Гордея се с него! Той е само на трийсет и шест и е съдружник в юридическа кантора. Добър е, малко е старомоден и е много зает — работи усърдно денем и нощем. Баща му почина, преди да се роди. Загина в Корея. За съжаление, имах нещастieto да не се венчаем, преди той да си отиде от този свят. Не съм сигурна, че Адам ми е простил, че съм го родила, преди да се омъжа. Адам е много точен и перфектен. Ще видиш. Не одобрява, че е роден незаконно и не познава баща си.

Адам погледна Лорна обвинително.

— Ти знаеш кой съм!

Лорна възкликна:

— Така ли, откъде да зная?

— Кажете истината, госпожо Смит! Коя сте и какво знаете за Астрид?

— Вие сте несправедлив с мен — изрече тя усмихнато, с тих глас. След това продължи невинно: — Името ви трябва ли да означава нещо за мен?

— А така ли е?

Тя предпочете да помисли един миг.

— Да, има един факт, който съвпада.

— Това ли е всичко? — Тя леко се усмихна. След малко той я попита с подозрение: — И кой е този факт?

Лорна започна пъпеша, доволна, че успя бързо да се овладее, след като бе разбрала кой всъщност е елегантният господин.

— Отива ви името Адам. Това е всичко. Отговаря на невъзмутимия ви вид. Второто малко противоречи на характера ви. Звучи доста ефектно. О, не се притеснявайте! Като ви гледам, се опитвате да прикриете блясъка, който по рождение сте склонен да демонстрирате.

— Това ме успокоява малко — промърмори Адам.

— Сигурна съм, че е така.

— Друго можеш ли да ми кажеш във връзка с моето име.

— Само това, че упражняваш достойна професия. Права ли съм?

— Лорна запримигва провокативно. — Адвокат, може би?

Той ненужно оправи връзката си. Бе принуден да признае превъзходството ѝ. Тя го познаваше.

— Престанете с предположенията.

— Изглеждате ми леко притеснен.

— Така ли? Не е вярно. Хайде да сменим темата. Не настоявам да разбере откъде знаете какво работя.

— Това е чудесно! — възкликна Лорна. В този момент ѝ сервираха яйцата. — И за какво друго да говорим? — предизвика го тя. Хапна от яйцата на очи и продължи. — Кажете, слушам ви.

— Добре. Да се върнем на Астрид.

Пак старата песен, помисли си тя и попита, демонстрирайки неведение.

— Коя Астрид?!

Адам намаза внимателно масло върху палачинката си.

— Вие трябва да ми отговорите, госпожо Смит. Най-малкото, сте говорили с нея. Когато споменах името ѝ, разбрах по очите ви, че я познавате. Дори и обиграна жена като вас не може да задържи една тайна прекалено дълго време.

— Да се считам ли за оскърбена след казаното? — попита Лорна внимателно.

— Не, разбира се, освен ако не приемате прямотата за оскърбление.

Лорна едва се сдържа да не хвърли пъпеша в лицето му. Мъжът срещу нея бе бесен. Но какво бе виновна тя за това? Той седеше срещу нея и ѝ говореше, без дори да е убеден в собствената си правота. А тя бе убедена, че лъжата ѝ е невинна и справедлива и измърка съблазнително.

— Хм... И за какъв... тип жена, ме вземате?

Той вдигна поглед от чинията си и огледа добре направената ѝ коса, грима, поставен дискретно, така, както я бе научила Астрид, и се спря на чувствените ѝ устни.

— За прелъстителна, необвързана млада дама. Жена, която не се притеснява, кой ще ѝ плати сметката, защото е уверена, че винаги има някой, който да го направи.

Тя го погледна безизразно.

— Бъдете сигурен, такава съм.

— Наистина ли мога да бъда сигурен?

— Не, и след като не ме познавате.

— Да, разбира се, че не ви познавам, Лорна. Макар добре да познавам жени като вас. — Нефритенозелените му очи потъмняха, а

тихият му глас я погали като кадифе. Изведнъж тя почувства, че този изискан, красив и дързък мъж я намира за красива. Но порочна. И... опасна.

Той беше заплепен от нея така, както и срамежливия Теди, защото тя излъчваше завладяваща магия. Това я развълнува неимоверно. Сърцето ѝ лудо заби и тя усети кръвта ѝ да бушува. Трескава червенина изби по лицето ѝ.

— Престанете с вашите... — не довърши Адам, сякаш тя бе извършила нещо прекалено осъдително, та той не намираше думи да го окачестви. Адам внимателно изтри устни със салфетката и я остави на масата.

Лорна притихна, сащисана не по-малко от нещастния Теди, който бе предпочел да избяга с асансьора. Какво, за Бога, ѝ ставаше? Един глас в нея ѝ нареждаше да му каже истината, че е обикновена млада жена, че се издържа сама, че си има свой бизнес, че фигурата ѝ е такава, защото спазва диета и прави упражнения по три пъти в седмицата, без да пропуска, разбира се. Че наскоро е преживяла голямо нещастие, че е била изоставена пред олтара от неверния си годеник и че за да се съвземе ѝ трябва нещо силно и ново като изживяване. Това бе истината. И не бе грях, ако я изрече на глас. Но тя мълчеше.

Адам продължаваше да я наблюдава сдържано, едва потушавайки огъня в очите си. Той щеше да угасне, когато разбере кой е всъщност Лорна Смит и какво общо има с майка му. За нея обаче това едва ли имаше значение, защото нямаше да го види повече. Ако бе разбрала веднага кой е, щеше да оправдае поведението си, скривайки, че познава Астрид. Но ако Астрид не искаше да види сина си, каква приятелка тогава ѝ бе Лорна, след като действа срещу нея?

— Кажи ми какво ти каза тя, моля те! — настоя той, приемайки мълчанието ѝ за слабост. За да печели време, Лорна извади пудриерата си, начерви се и напудри носа си.

— Защо преследваш тази жена? — изрече бавно тя.

— Откъде ти хрумна подобно нещо!

— Да не би... — прекъсна го Лорна, но не можа да се сдържи и просьска: — Намали темпото, следователю! Това да не ти е разпит!

Той се размърда на стола, обмисляйки следващия си въпрос. Светлината от близкия прозорец освети лицето му, подчертавайки

силните му изразителни черти.

— Ще отговориш ли поне на един от моите въпроси? — въздъхна Адам, когато напрежението помежду им достигна своята кулминация.

— Преди да ти отговоря, искам да знам защо преследваш тази жена.

— По лични причини.

— Това не ми говори нищо. Направила ли е нещо незаконно?

— Добре, ще...

— Да или не?

— Кой сега звучи като следовател?

— Измъкваш се.

— Добре, не става въпрос за нарушаване на закона.

— Говори по-ясно!

— Не е незаконно, но е неетично. Тя наруши обещанието, което бе дала на човека, когото обича. Сега ще ми разрешиш ли да ти задам аз няколко въпроса?

Лорна се подвоуми. Щеше ли да е нещо, което да я накара да предаде Астрид? Тя ѝ дължеше много за помощта, която ѝ бе оказала след провала на брака ѝ. Когато животът ѝ рухна, тя бе човекът, който ѝ се притече на помощ.

— Не! — Лорна посегна към чантата си. — Престанете с вашите въпроси! — Извади портмонето си и порови в него.

— Какво мислиш, че правиш?

Тя остави няколко банкноти точно в средата на масата.

— Плащам си закуската. Каквото и да сте си помислили за мен, ще ви разочаровам — никой мъж, никога не ми е плащал!

— Е, споменах, че си доста изкусителна, но това не означава, че си...

— Моля те! — прекъсна го Лорна, преди да е изрекъл неприятната дума.

— Прибери си парите и седни. Аз поръчах закуската и аз ще платя.

— Защо не си гледате работата, господин Гантри!

Без да се обръща Лорна тръгна по пътеката и се отправи към асансьорите в главното фоайе. Тъкмо натискаше бутона към гаражите надолу, когато Адам се появи.

— Това са детинщини! Глупаво е. — Тя нервно натисна бутона повторно. — Бъди разумна, моля те!

— Колко пъти да ви повтарям! Нямам какво да ви кажа, така че край! Не се познаваме.

— Лорна!

Вратата на единия от асансьорите се отвори и Лорна се намери лице в лице с Теди, който бе в спортен екип. Вероятно идваше откъм спортната зала. Може би от неочакваната среща той се изчерви като пуяк. Лорна реши да бъде дръзка.

— О, здравей, мили! Как беше?

Теди си пое дъх и я погледна. Лорна проумя, че той взема Адам за ревнивия съпруг.

— Престани, Лорна! — хвана я Адам за лакътя. Тя се дръпна и пристъпи напред, но Теди отстъпи навътре в асансьора. Адам ги последва. Още няколко гости на хотела нахлуха в тясната кабина, включително и дама с френски пудел.

Докато асансьорът потегли Лорна си даде сметка, че е притисната между стената и дамата с пудела. От двете ѝ страни бяха Адам и зачервения до уши Теди.

На третия етаж едно момиче излезе, но мястото ѝ бе заето от две двойки. Дамата с пудела застана между Теди и Лорна и се наложи да се притисне към Адам, който внимателно се сви в ъгъла и ѝ направи място, като дори я прегърна леко.

— Свали си ръцете! — процеди Лорна. Големите топли ръце на Адам я държаха през талията.

— Ти престани да се въртиш! — тихо ѝ заповяда той. — И без това е тясно.

Тя го почувства много близък, така притиснат до нея, преди асансьорът да спре на следващия етаж. Панталоните му нежно галеха свивките на колената ѝ, гърдите му опираха гърба ѝ. Лорна се вторачи в черния нос на пудела.

— Какво има? — Дъхът на Адам парна ухото ѝ, и тя помисли, че той се шегува. — Смяташ ли, че е сразен?

— Кой? — опита се да звучи спокойно Лорна.

— Този, с червената коса — тихо ѝ прошепна Адам.

Асансьорът спря. Една от двойките излезе. Теди, съзрял шанс за спасение, се шмугна покрай дамата с пудела и излезе, преди вратите

отново да се затворят.

— Още едно разбито сърце въздъхна Адам.

— Не е нужно повече да ме придържаш за кръста — каза Лорна.

— Вече има достатъчно място, на теб това май не ти харесва, а?

Адам веднага свали ръцете си, а Лорна се приближи към пудела. Асансьорът пропусна нейния етаж.

— Между другото, къде отиваме? — попита Адам.

— За теб не зная. Аз отивам до колата си.

— Къде е тя? На покрива ли?

— Не, разбира се! Опитвах се да се измъкна от теб.

Асансьорът спря на най-горния етаж. Спускането до гаражите им се стори безкрайно. И двамата мълчаха.

Когато асансьорът спря, Лорна го погледна втренчено и попита:

— Нали нямаш намерение цял ден да ме преследваш?

— Ще те преследвам дотогава, докато не ми кажеш това, което искам да знам.

В този миг Лорна усети чара, искрящ в гласа му, и се предаде. Този Адам беше доста привлекателен мъж.

Тя се огледа за колата си, и почувства как стомахът ѝ се свива. Надяваше се очите ѝ да не я мамят. Но и сърцето ускори ритъм. На мястото на нейния хубав мерцедес се мъдреше колата на Астрид — стар, розов кадилак.

ГЛАВА ТРЕТА

Лорна намери плик върху арматурното табло на колата. На него бе надраскано: „Лорна, ключът е в чантата ти!“.

— Значи никога не си чувала за Астрид, а? — чу тя обвинителния глас на Адам.

Отвори чантата и извади връзка ключове.

— Никога не съм казвала такова нещо.

— Къде е тя?

— Не зная. Взела е колата ми. Искам да видя какво има в плика. — Тя разгледа връзката ключове. Имаше два нови. Нейният липсваше. Астрид май беше споменала нещо предната вечер?

Адам я изчака търпеливо. Лорна отключи вратата на колата, взе плика и го отвори. Намери лист, ухаещ на парфюма на Астрид. На него пишеше:

Лорна,

Ако си спомняш, ти спомена, че си готова да си смениш колата. Истината, скъпа, е, че малкото грим и новата прическа не са достатъчни за цялостна промяна. Необходимо ти е приключение. Трябва да бъде неочаквано и ти сама трябва да организираш нещата. Когато се убедя, че си поела верния курс, ще ти върна колата. Бъди готова за всичко, което ти предстои.

Имам да уредя някои неща в моя личен живот и ми е нужна сигурна кола. Твоята е подходяща за това.

Моят кадилак загрява бавно, но все ще стигнеш до Прескот, Аризона. Аз отивам там. Надявам се да видя една стара моя любов. Тази вечер бъди около Бъки О'Нийл в десет часа.

Твоя Астрид!

Лорна внимателно сгъна листа, постави го обратно в плика и го прибра в чантата си.

— Е, какво ще кажеш?

Лорна мълчеше.

— Скъпа ли е колата?

— Тя бе моята гордост и радост. Мерцедес 450 Ес Ел.

— Нова? — Тя кимна. — Предполагам, че ще потърсиш полицията. — Лорна мислеше.

— Лорна, добре ли си?

— Да, добре съм — промърмори тя. Наведе се и се взря в циментовия под. В локвата под колата видя отражението си, новата си прическа. Лицето ѝ бе в сянка. Като моята същност, помисли тя, и като намеренията на Астрид. Всичко бе много странно. Дали да се довери на Астрид?

В такъв случай трябваше да се прости със скъпата си кола, поне за известно време. Имаше нужда да вярва, че както колата, така и бъдещето ѝ, бяха в надеждни ръце. Дано да беше така, защото иначе би означавало, че една шейсетгодишна жена бе отмъкнала нейния мерцедес и пътуваше Бог знае къде. Преди двайсет и четири часа нямаше да се двоуми. Предишната Лорна щеше да се обади веднага в полицията.

— Знаеш ли какво? — изрече тя, едновременно на сянката си и на мъжа до нея.

— Какво?

— Колата беше бежова.

Адам я обхвана през раменете и я обърна така, че да вижда очите ѝ.

— Лорна, виждам, че си разтревожена. Ако казваш истината, то ти току-що загуби една много скъпа кола. Надявам се да ме разбереш. Имам основания да смятам, че Астрид е манипулирана от някакви тайнствени особи, които нямат добри намерения.

Лорна почти не чу какво ѝ говори Адам. Долната ѝ устна трепереше и тя бе готова да се разплаче.

— О, бедни ми, Адам! Ти нищо не разбираш. Колата беше бежова... — Тя отметна глава назад.

В този миг я връхлетя странно чувство на възбуда и очакване. Беше готова да последва Астрид. Очертаваше се нещо неочаквано

любопитно. Вече бе взела решение.

Адам я изгледа строго. Лорна изпита симпатия към него. Той искрено се тревожеше за Астрид. За момент поиска да му каже истината. Но не намери сили и попита уклончиво:

— Ако беше в моето положение, щеше ли да се обадиш в полицията?

— Може би.

— Но ти не искаш да го направя, нали?

— Да откраднеш кола е голямо престъпление — промърмори той, повече на себе си, отколкото на Лорна. — Тя трябва да си понесе последствията.

— Адам... — Лорна докосна ръката му.

Той се извърна и в леко наклонената му глава, в зелените му, пълни с тъга, очи, тя позна Астрид. Не биваше да го остави да се тревожи повече.

— Няма смисъл да звъня в полицията. Все едно че аз и Астрид сме си разменили колите. Това е всичко.

Той я погледна още по-строго.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

Строгостта изчезна от лицето му.

— Но преди малко ти каза...

— Бях малко изненадана, това е всичко. Тя спомена нещо за размяна на колите. Имам предвид, че говорихме, но не се бяхме уточнили. — Лорна се притесни как ли му звучи нелепото ѝ обяснение. Тя едва ли би повярвала, ако някой ѝ го кажеше.

Адам също не повярва.

— Коя си ти? Каква роля играеш в живота на моята майка? — Гласът му прозвуча обвинително.

Лорна разбра, че повече не може да си позволи да заема отбранителна позиция в този разговор, защото не бе виновна. Адам Гантри бе този, който трябваше да ѝ отговори на няколко въпроса.

— О, така значи! Астрид е твоя майка!

— През цялото време го знаеше — продължи той, без да си поеме дъх. — Защо просто не го потвърди?

— Чаках да видя, какво смяташ да правиш. Длъжна съм да се погрижа за Астрид. Зчитам желанията ѝ. Логично е да предположа, че

след като не ти е казала къде отива, не желае да давам информация на когото и да било.

Думите ѝ бяха логични. Адам помисли и реши да премине на друга тема.

— А ти, Лорна Смит, откъде познаваш майка ми?

От наблизно спрелия микробус слезе някакво семейство — мъж, жена и три деца. Лорна ги изчака да отминат и рече:

— Членуваме в една женска група. И тя ми е нещо, като незаконородена сестра. Длъжни сме да си помагаме.

— Знаех си аз!

— Дали сме клетва да си помагаме в трудни моменти. Един вид сътрудничество. Срещаме се почти всяка седмица.

— В такъв случай, кой и за какво помага на другия?

Тя преглътна сарказъма му и направи всичко възможно да отговори спокойно.

— Астрид дойде в Палм Спрингс да ми помогне... да изляза от една трудна ситуация, в която наскоро изпаднах. — Тя безмълвно посочи с пръст гърдите си. Трябваше да му каже истината. Бе изоставена и лекуваше нараненото си сърце. Но все още не бе успяла да се справи. Адам нямаше и представа какво бе преживяла. Една обикновена и незабележима жена, мечтаеща за ласки и внимание, изгубила илюзиите си.

— Ти си прекрасно момиче, Лорна — бе ѝ казал нейният годеник, — но аз просто съм влюбен в друга. Не мога да си представя, че ще прекарам остатъка от живота си с жена, която държи кутиите ѝ за подправки да са подредени по азбучен ред. Твоята изрядност и педантичност биха ме съсипали.

Но в очите на Адам Гантри тя съвсем не изглеждаше такава. Дори бе много далеч от тази представа. За него тя явно бе една вълнуваща сладострастница, която бе готова да прелъсти всеки мъж, който се изпречи на пътя ѝ. Беше чудесно да изглеждаш прелъстителна в очите на един мъж, дори това да ти струва почтеността. Не, не биваше да го лъже. Би било наистина непочтено. Докато Лорна размишляваше, Адам продължи да я атакува с въпроси:

— Къде е Астрид сега?

— Не зная. Снощи дойде в стаята ми, говорихме, а сутринта, когато се събудих, си беше отишла.

— Но къде?

— Нищо не ми каза.

Отново не му каза истината. В писмото беше написано, но Лорна все още не можеше да му го покаже. Така би предала Астрид и доверието ѝ в нея.

— Нека да видя писмо — помоли я Адам, сякаш прочел мислите ѝ.

— Писмото е адресирано до мен, много е лично — поклати тя глава.

Но Адам хвана ръката ѝ и настоя. Направи крачка към нея, без съмнение готов да приложи сила. Ядът измести колебанието ѝ и тя отстъпи към колата. Този човек нямаше право да иска да чете нейното писмо.

— Сега чудесно си те представям в съдебната зала, използващ всяка ситуация, за да притиснеш обвиняемия.

Адам посегна към чантата ѝ, но тя я скри зад гърба си и той изруга. Тя застана твърдо пред него, посочи с пръст гърдите му и попита:

— Кажи ми защо я преследваш?

Адам хвана ръката ѝ. Докосването му я смути. Познатият глад в очите му отново се появи. Беше по-скоро желание за нежност. Но той добре се владееше.

— Каква е тази ваша група?

Ръката му пареше. Топлината се разля по рамото ѝ.

— Няма нищо мистериозно. Десетина жени, които се срещаме веднъж в седмицата. Споделяме чувствата си, преживяванията, разочарованията, и доброто, и лошото в живота. Изслушваме се, говорим и се опитваме да си помагаме — обясняваше Лорна с глас, наподобяващ мъркането на котка.

— Това ли е всичко?

Адам се двоумеше. Част от съзнанието му не ѝ вярваше, но другата бе изцяло под нейно влияние. Леко докосна китката ѝ. Лорна потръпна. Стана ѝ приятно, въздъхна и облиза долната си устна.

— Да, Адам. Това е всичко.

Той се опита да овладее нервността си.

— Би било хубаво, ако можех да повярвам поне на една твоя дума.

Лорна гореше. Вълнението от допира му се предаде на цялото ѝ тяло. Джефри, бившият ѝ годеник, никога не я бе вълнувал така. Тя се притесняваше, но не можеше да възпре възбудата, която близостта на Адам предизвикваше у нея.

— Едва ли ще ми повярваш, но се съобразявам с желанията на Астрид. Тя ще те намери, когато е необходимо.

— Лорна, и двамата знаем, че тогава може да е много късно. — Адам бе готов да я прелъсти с поглед, ако можеше.

— Късно за какво? — Тя се разтрепери от собствената си готовност. Сега, веднага, в гаража! Нямаше значение, че минават хора. Лорна не бе на себе си.

— Знаеш за какво — изрече Адам, сякаш имаше предвид това, за което и двамата си мислеха. — По-добре ми кажи да не те целувам. Кажи го веднага, иначе...

— Първо ме целуни, а след това ще мисля дали е трябвало да ти разреша.

— Толкова си лоша! — продължи той с глас, пълен с ирония и желание. — Прекарах живота си да отбягвам жени като теб и като майка ми. Вие никога не мислите за последствията.

— Хм... Май че е така. Много мило, че ми го казваш! — „Ха! Отбягвал жени като мен...“ Устните му излъчваха покана. — Целуни ме и пак ме отбягвай. Обещавам, че няма да те преследвам!

Той я целуна задъхано и промълви:

— Жени като теб никога не изпълняват обещанията си.

— Грешеш! Аз винаги изпълнявам обещанията си.

— Не, ти си лъжкия.

— Как смееш...

Той нежно заглуши протеста ѝ с нова целувка. Тя се опита да се измъкне от ръцете му, но в този момент Адам Гантри сякаш загуби контрол над себе си и впи жестоко устни в нейните. Лорна потръпна от удоволствие. Адам я прихвана през кръста и я притисна към себе си. Захапа долната ѝ устна, и я накара да разтвори леко устата си. Езикът му проникна навътре. Лорна се засмя през целувката и го прегърна през врата.

— Не мислех да го правя — оправда се след малко той.

— Зная, и аз, но ми е приятно — промълви Лорна.

Адам издаде нисък, пълен с желание, стон и устните му отново жадно се впиха в нейните. Той продължи да я целува страстно и Лорна, като обезумяла, се притискаше към него, чувствайки се красива и желана. Чак отметна глава назад и се остави изцяло в ръцете му.

И двамата едновременно чуха шум и извърнаха глави. Задаваха се трима мъже. Лорна погледна Адам в очите и забеляза смущението му, примесено с пламък на предизвикателството, който бе запалила у него. Мъжете бързо отминаха и Адам отново я притисна към себе си.

Когато стъпките заглъхнаха, Лорна усети, че трепетът и вълнението са преминали. Вълнуващата първа целувка бе свършила, но топлината от силните му ръце я караше да желае той да не я пуска никога. Копнееше да бъде задържана, обичана...

Но Адам я пусна и леко се отмести. Понамръщи се, когато тя продължи да крие чантата си зад гърба, така че той да не може да вземе писмото.

За един миг Лорна се взря в лицето му, което все още бе зачервено. Реши, че е изморен, въпреки умението му да се владее. Искаше ѝ се постоянно да докосва това лице, да му се довери. Тя се замисли. Нямаше какво да му каже. Почти не го познаваше. А и той не знаеше истината за нея, новото ѝ лице бе една лъжа — от начало до край. По-скоро някаква фантазия. А в това едва ли имаше нещо лошо.

— Дай ми писмото! — настоя Адам.

Лорна въздъхна и срещна погледа му.

— Кажи ми защо я преследваш?

— Добре, въпреки че вероятно ти вече знаеш. Ще започна отначало, а след това ще ми дадеш да прочета писмото.

— Моля, малка поправка! Аз ще реша дали да ти дам да прочетеш писмото.

— Астрид избяга от най-свестния мъж, който някога е познавала — Максвел Холандър. Съдружници сме в юридическата кантора. Двата бяха щастливи, обичаха се. А сега Макс се е затворил в стаята и не иска да вижда никой, дори приятелите си. Няма представа къде е отишла. На бележката, която му бе оставила пишеше, че нейната незаконородена сестра е в беда и има нужда от нея. Също, че трябва да види и една стара своя любов, преди да се омъжи.

— Значи, ти ме откри чрез бележката?

— Да. Беше написала, че си в Палм Спрингс.

— И ти обиколи всичките?

— Да, хотел след хотел, докато намеря, в кой се е регистрирала. Когато попаднах на теб, бях сигурен, че знаеш нещо. Това е всичко. Е, прав ли съм?

— А какво стана със старата ѝ любов? — Лорна мислеше за писмото в чантата. Астрид и в него споменаваше за някаква стара любов, но в Прескот.

— Пристигнах в три часа през нощта и потърсих първо старата ѝ любов. Той не знаеше нищо. Жена му разказа, че снощи Астрид се отбила в магазина им и пред всички го разцелувала. След това си тръгнала.

Лорна се замисли.

— Целувала го. Но защо?

— Затова се опитвам да я намеря. Моля те, дай ми писмото сега!

Лорна седна върху колата и кръстоса безсрамно крака. Адам я изгледа разочаровано. Не одобряваше подобно поведение и жени, които разголват бедра върху нечия кола.

— Този Макс, да не би да я заплашва или нещо подобно?

— Не, разбира се. Не е от този тип мъже, а и не е в състояние да го направи.

Лорна подпря назад ръце върху капака.

— Тогава не се меси. Астрид има право сама да решава какво да предприеме.

Адам вече губеше търпение.

— Тя е моя майка! Аз ги запознах. Бизнесът ѝ върви, фризьорският салон, който откри с парите на Макс, преуспява. Не бива да го загуби. Това е нейното бъдеще и сигурност.

Лорна се почуди на твърдостта в гласа му.

— Не се тревожи. Ако нещата ѝ наистина вървят добре, така ще е и занапред.

— Лорна, трябва да разбереш, че няма да позволя тя да загуби всичко — изговори Адам ясно и отчетливо. — Без значение сте ти и вашата групичка! Каквито и трикове да приложите, няма да успеете! — Лорна не разбираше за какво говори той. Адам продължи със студен глас: — Добре играеш ролята на невинна. А групичката ви е доста... подозрителна. Вероятно е основана на принципа на религиозните секти, в които майка ми неведнъж е била въвличана. Като онази в

Орегон, където я бяха заставили да ходи боса през януари и всичко приключи с хроничен бронхит. И, разбира се, без цент в банковата сметка. Или като онази асоциация в Санта Моника, на която прехвърли пет хиляди долара, преди да научи, че няма кого да спасява. Или онзи негодник, който я убеждаваше, че е неин духовен баща, и който напусна къщата заедно с колекцията ѝ от пластими и компактдискове. Да продължавам ли? Примерите са безброй.

Лорна искрено го съжали.

— Въпреки че с Астрид са постъпвали по този начин, тя не се чувства оцетена. Трябва да си напълно спокоен. Майка ти е изключителна жена. Никога не съжالياва, за каквото и да било. Каквото и да прави, прави го за добро. Остави я да живее така, както ѝ харесва.

Адам хвана хладнокръвно ръката на Лорна и я дръпна в колата.

— Лесно ти е да разсъждаваш така, особено ако си следващото ѝ откритие.

Лорна изумено погледна и попита:

— Мислиш, че искам да се добера до парите ѝ?

— Ти или вашата странна група. Може би затова искаш да ѝ попречиш да се омъжи за Макс и да е щастлива.

— Престани и ме изслушай! Смяташ, че нашата група е сборище от мошеници, че искам да проваля сватбата на майка ти, за да взема фризьорския ѝ салон или нещо подобно?

— Да, цялото ти поведение е странно. Дай ми писмото! — Той посегна към чантата ѝ.

Но Лорна се отдръпна. Ако Астрид искаше да го види, щеше да му каже къде отива.

— Бях много търпелив досега, Лорна. Дори ти казах защо я търся. Сега е твой ред. Кажй истината!

— Не мога. Няма да е честно. Астрид е нещо много специално за мен. — Лорна внимателно подбираше думите си. — Сигурна съм, че ако тя иска да те види, ще го направи. — Преметна чантата си през рамо и понечи да тръгне.

Но Адам нямаше намерение да я остави да се измъкне с писмото. Двамата се гледаха в очите един дълъг миг и той посегна към чантата. Лорна се дръпна, но се подхлъзна и падна в локвата до колата.

— Ти, ти... Чантата е моя! Дай ми я! — през сълзи извика тя.

Адам заяви, че първо ще прочете какво пише в писмото и започна да отваря плика.

Лорна изхлипа с изкривено от болка лице. Адам я погледна, хвърли чантата върху колата и се наведе да види къде я боли. Тя понечи да му даде писмото най-накрая, но се почувства като подла лицемерка. Предаността ѝ към Астрид отново надделя.

— Не се движи. Ще стане по-лошо — изрече загрижено Адам и се наведе над нея, като продължаваше да стиска неразпечатаното писмо. Лорна продължи да охка. — Не се страхувай. Вероятно е леко изкълчено. След малко болката ще премине и всичко ще е наред.

Тя простена и погали лицето му, като че ли с това щеше да облекчи болката си. Адам премигна и в този момент тя грабна писмото от ръката му. Той я гледа един миг, не вярвайки на очите си. Лорна напъха бързо писмото в устата си и го сдъвка.

— Ах, ти, малка вещице! — Веждите му се свиха гневно. — Бях готов да ти предложа помощта си, но виждам, че нямаш нужда.

— Адам, налага се!

Той взе чантата от колата и ѝ я подаде.

— Лорна, кажи ми къде отиде Астрид!

— Не мога!

— Вероятно сега ще отпратиш с колата при нея. — Тя направи неопределен знак с глава. — Мога да те обвиня в кражба и да те задържат.

— Стига, Адам! Ще кажа, че сме ги разменили. Когато намерят Астрид, ще разберат, че съм казала истината.

— Може би. Но така ще им кажеш къде е тя.

— Няма да кажа нищо, бъди сигурен. Аз съм в безсрочен отпуск и ако се наложи, ще го прекарам в затвора.

— Това не е изход, Лорна — поклати глава той и я изгледа невярващо.

— След целувката преди малко, много ми се иска да си прав — промълви тя и той ѝ се усмихна.

— Прав съм, Лорна. Разчитай на мен.

— Не, Адам. Научих се да разчитам единствено на себе си. Аз наистина съм една сладострастница, която живее за мига. Свободата е всичко за мен.

— Има много други неща в живота, Лорна Смит. Ако държиш, единствено на необвързаността, ще изпуснеш най-хубавото.

— И какво по-точно, Адам Гантри?

— Ангажираността, верността, рамото на човека до теб... Някой, при който да се сгушиш нощем.

— Ти! — Тя постави пръст върху устните му. — Спри! Обожавам да ме съблазняват!

Устните му потрепнаха от докосването, но преди да реагира, тя се мушна в колата и хлопна вратата. Трябваше да намери пътя за Прескот, Аризона, и да се свърже с Бъки О'Нийл, трескаво мислеше Лорна. Трябваше да вземе багажа си и да освободи апартамента в хотела.

Адам почука на стъклото. Искеше да ѝ каже, че може да си спести неприятностите, ако му се довери. Лорна погледна красивия, добре облечен мъж, който се взираше в нея с очакване. „Докато той стигне до колата си, аз ще бъда вече далеч“ — помисли си тя и натисна педала на газта.

Един час по-късно Лорна шофираше по магистралата към Прескот. Пътуването дотам според картата щеше да ѝ отнеме около пет часа. Ако се движеше нормално, към шест часа щеше да пристигне и да се обади на мистериозния Бъки.

Лорна си спомни, че не бе включила климатичната инсталация. Но и така ѝ бе добре със свалено странично стъкло. Дори си затананика някаква кънтри мелодия, заедно с певица по радиото. Горещият пустинен вятър развяваше косите ѝ.

Когато пресече границата с Аризона и пое по шосе номер шейсет, забеляза червен крайслер, който я следваше на известно разстояние. Намали скоростта, другата кола също. Когато форсира автомобила, онзи също го направи. Ясно! Отчаяна, тя се облегна на прозореца и сигнализира към крайслера. Адам се изравни с нея и се показва на прозореца.

— Видях думата Прескот, Аризона, в писмото, което изяде!

Лорна натисна газта и профуча покрай него. Увеличи радиото докрай и запя с пълен глас, явно не желаейки да си признае, че се радва на появата му.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Колата беше прегряла. Лорна се страхуваше да продължи. Погледна през рамо и изруга. Моторът отзад димеше.

Видя, че крайслерът спира зад нея и Адам изскача от колата. Когато стигна до нея, провря ръка през отворения прозорец и рязко завъртя ключа.

— Тъкмо мислех сама да го направя. Ще погледнеш ли какво става?

— Може би искаш да получиш трета степен изгаряния! — изкрещя Адам. — Колата трябва да изстине! Мисля, че скоро няма да можеш да продължиш.

— Във възторг съм от констатацията ти!

Той ѝ хвърли една съблазнителна усмивка.

— До Прескот остават около стотина километра. Шосето е доста безлюдно. С тази кола едва ли би...

— Не си много любезен.

Адам веднага ѝ предложи да се качи при него. Лорна първоначално отказа. Надяваше се някой да мине.

— Дано да имаш късмет.

След малко той свали самото си, праметна го през рамо и нави ръкавите на ризата си. Ръцете му бяха покрити със златисти косъмчета. Силни ръце. Лорна реши, че той вероятно играе тенис или нещо подобно в някой от скъпите клубове на Лос Анжелис. Поне три пъти седмично.

Адам провери мотора. Беше още горещ. Косата на Лорна беше залепнала по врата ѝ от пот.

— Обичам топлината като котките — измърка тя.

— Повтори го след един-два часа, когато устните ти ще се напукват от жажда.

С вбесяващо самодоволство той развърза вратовръзката си. Попита я за куфарите ѝ. Лорна мълчеше, макар да бе ясно, че няма друг изход. Той бързо прехвърли багажа ѝ в своята кола и внимателно

положи вратовръзката и сакото си на задната седалка. Подкани я да се качи. Тя постоя още един миг пред димящия кадилак.

— Престани да се правиш на великодушен! Действаш ми на нервите!

Той я хвана за ръка и я дръпна настрани.

— Научи се да извличаш ползата и от една неприятна ситуация.

— Искаш да кажеш да позлорадствам малко, нали?

Той се засмя в отговор и я поведе към своята кола. Вътре бе хладно. Лорна се отпусна на кожената седалка и примижа блажено. Адам зае своето място и подкара колата. Климатичната инсталация работеше безупречно и Лорна почувства хладния полъх.

— Затегнете коланите, моля! — чу се глас на запис.

Лорна въздъхна. Дори и тук ѝ заповядваха.

Колата сякаш плуваше в маранята по напеченото от слънцето шосе. Лорна се извърна назад и гледа своята кола, докато не се смали до розова точица и след малко изчезна.

Адам набра телефона на пътната служба и погледна жената до себе си. Тя мълчеше, докато той даваше поръчка да закарат обратно колата в Лос Анжелис, където Астрид можеше да я даде на ремонт. След това и той се умълча. Чувстваше, че владее положението. Пътуваха през жарката пустиня, затворени в хладното малко пространство.

Няколко пъти Лорна крадешком погледна към него, към добре очертания му профил. Вероятно бе доста изморен. Следвайки неуловимата Астрид, той не бе имал време да се наспи през последните двайсет и четири часа. Но все още се държеше.

— Искаш ли аз да покарам? — наруши тя мълчанието. — Можеш да дремнеш малко.

— Не, благодаря. Добре съм.

— Сигурно не ми вярваш?

— Може и така да е.

— Най-после си откровен.

— За разлика от някои хора.

— Нямам намерение да ти отговарям.

— Приятно ми е да го чуя. Ако искаш, поспи малко. Имаме повече от час път до Прескот.

— Може би ще го направя.

Лорна се облегна назад и затвори очи. Чуваше свистенето на колелата и лекия шум на климатика. След малко усети, че завоите зачестяват и се изкачват по нанагорнище. Сви се и задряма. Когато отново отвори очи, видя, че преминават през гора от ели. Бяха излезли от пустинята и пътуваха през местния национален парк. Часовникът показваше шест и половина. Адам обясни, че са се забавили на границата с Аризона.

Когато навлязоха в Прескот той спря на една бензиностанция, за да заредят. В момента, когато плащаше на работещия там човек, Лорна отвори вратата.

— Къде отиваш?

— Дори и фаталните жени понякога ползват някои места — отговори тя подигравателно. — Имаш ли нещо против?

— Само не прави глупости. Ще те следвам, докато не откриеш Астрид.

Лорна спокойно затвори вратата пред лицето му. Трябваше да отиде до магазина и да вземе ключа от тоалетната. Адам излезе от колата и застана пред прозореца, за да я наблюдава.

Лорна се чудеше как ще се отърве от него, за да се добере до мистериозния Бъки О'Нийл в десет часа. Вече се стъмваше, когато върна ключа.

Адам я попита накъде да продължат.

— Нека да пообиколим малко града.

— Къде и в колко часа е срещата ти с Астрид?

— Ти си самият дявол!

— Къде и кога?

Лорна се замисли за това, което беше успяла да запомни от бележката на Астрид, преди да я изяде. Трябваше да намери Бъки О'Нийл в десет часа вечерта, но нямаше обяснения как и къде. Дали бе популярна личност в Прескот? Може би притежава някакво кафене?

В този момент продавачката от магазина се появи и Лорна изскочи бързо от колата, за да я попита. Адам тутакси я последва.

— Забравих си червилото — подхвърли тя през рамо и се промуши през тежката метална врата в момента, когато жената затваряше.

Вратата хлопна и Лорна се оказа лице в лице с нея. Продавачката се изплаши.

— Не се страхувайте! Само искам да ви попитам нещо.

— Махайте се!

— Не е това, което си мислите — успокой я Лорна.

Адам чукаше на вратата и крещеше:

— Лорна, безсмислено е! Не можеш да се измъкнеш оттук без мен.

Лорна заобяснява на продавачката, че нищо особено не се е случило, че не е направила нищо лошо, само иска да се отърве от този мъж, който издирва майка си и е решил, че тя знае къде е.

Адам задърпа дръжката на вратата.

— Защо не му кажете? — попита я жената.

— Но майка му не иска да бъде открита.

Жената се обърна към вратата и извика:

— Спрете, млади човече! Тя ще излезе след малко.

Тропането по вратата престана. Лорна и жената се спогледаха.

— Благодаря ви! — тихо каза Лорна. — Вече се е овладял. Напомнихте му, че се държи глупаво на обществено място. Адам Гантри не бива да си позволява това.

— Познавате ли го добре?

— Срегнахме се тази сутрин.

— Вероятно любов от пръв поглед?

— Не, той не е мой тип.

Жената подозрително измърмори:

— А сега какъв е въпросът?

Лорна попита дали името Бъки О'Нийл ѝ говори нещо.

Жената възкликна:

— Не съм учила в колеж, но добре познавам историята на моя край.

— Историята ли? — учудено повтори Лорна.

— Капитан Уилям Бъки О'Нийл е участвал във войната срещу Испания.

— Но това е било в началото на века! Това означава, че Бъки О'Нийл е...

— Мъртъв. Загинал е във войната. Той е герой.

Лорна въздъхна дълбоко. А сега какво? Да посети Бъки О'Нийл? Шегуваше ли се Астрид? Ако е така, Лорна нямаше да се хване на думите ѝ.

Жената продължи да обяснява, че в града имало статуя в негова чест. Намирала се на площад „Гарли“.

Лорна се заслуша. Шегата придобиваше някакъв смисъл. Жената запристъпва от крак на крак.

— Статуя? Къде се намира?

— Продължете направо по пътя, по който карате, до центъра на града. Потърсете съдебната палата, където се пресичат площад „Гарли“ и улица „Марина“. Не можете да я подминете. А сега, ако обичате, да излезете!

— О, разбира се! Съжалявам! Благодаря ви! — Лорна отвори вратата и я задържа, докато жената излезе.

Когато подаде глава през откренатата врата, Адам я сграбчи за ръката като малко момиченце и я повлече към колата.

— Глупаво беше, Лорна!

Лорна спря и го помоли да я пусне. За нейно учудване той го направи. Тя го изтълкува като малка победа.

— Оценявам това, че ме докара дотук, Адам, и ти благодаря. Но сега вече мога и сама да продължа. Ще си взема куфарите от багажника ти.

— Лорна, не се дръж детински!

— Отдавна не съм дете, Адам Гантри. И имам правото да ходя където, когато и с когото си искам. Не желая да продължавам с теб. Ясно ли ти е? Сега ми извади нещата от колата!

— Няма да те оставя! — заяви твърдо той.

— Ще видим. А сега отвори багажника!

Нямаше смисъл да упражнява сила. Извади багажа ѝ и го остави близо до телефонната будка, както бе пожелала. Влезе в колата и запали. Лорна не вярваше, че се е предал толкова лесно. Той паркира близо до куфарите, очаквайки тя да си поръча такси.

Таксито дойде скоро и Лорна поръча на шофьора да я откара до хотел, близо до Съдебната палата.

— Мадам, някакъв мъж ни следва — каза шофьорът, когато се включиха в движението.

Лорна се обърна, макар да знаеше, че това е колата на Адам.

— За съжаление, сте прав. Не обръщайте внимание.

Лорна сви рамене и се загледа през прозореца. След минути колата я остави пред хотел „Хасаямпа“, който веднага привличаше

вниманието с интересната си архитектура в испански стил. Медни сенници предпазваха прозорците и вратите от слънцето. Отвътре дотича портиер и взе куфарите ѝ.

— Трябва да се благодарите, че сме още месец май — каза шофьорът. — През юни и юли е много трудно да се намерят свободни стаи в този град. Малко по-надолу е площадът, който търсите.

Лорна му плати и влезе в хотела. Регистрира се на рецепцията, качи се до стаята си на втория етаж, за да остави куфарите си и след малко отново се появи във фоайето. Адам я следваше по петите.

Тя тръгна към улица „Марина“, мислейки как да избяга от досадника, но той все още не знаеше какво търси тя и къде ще я чака Астрид.

Площадът пред Съдебната палата бе слънчев, с добре поддържани озеленени площи. Статуята на Бъки О'Нийл, възседнал буен кон, се издигаше в дъното на площада, обградена от монументални барелефи, изобразяващи исторически сцени. Лорна изчете внимателно всички имена, които бяха гравирани върху плочите. Накрая застана пред статуята и прочете надписа отпред. Конникът бе великолепен, целият излят от бронз.

Лорна се огледа внимателно наоколо. Храсти, цветя, алеи, пейки, шадраван и сградата на съда, която величествено се извисяваше в другия край. Отдясно беше площад „Гарли“, няколко пощенски кутии и телефонни кабинки. Тя силно се надяваше, че това е мястото. Ако не беше, щеше да разбере довечера в десет часа.

А сега трябваше да се измъкне от Адам, който седеше на близката пейка. Тя реши, че ще е най-добре да го заблуди, че се е отказала. Така щеше да приспи бдителността му и да се измъкне. Обърна се и бавно тръгна към него. Адам я наблюдаваше предпазливо.

— Нямах намерение да се откажеш, нали? — попита тя, когато застана пред него.

— Не. — Той впери поглед в залязващото на запад слънце, зад покритите с ели хълмове.

— Гладна съм, хайде да похапнем нещо — подаде му тя ръка.

Той поклати глава, усмихна се неловко, но пое ръката ѝ. Тя почувства отново топлината от докосването и отговори на усмивката му. За първи път усети удоволствие от близостта на мъж, който я караше да бъде така безразсъдно смела.

Адам примижа срещу слънцето и я погледна.

— Няма да ти позволя да избягаш отново! — изрече той, сякаш я предизвикваше да реагира точно така.

— От хотела ми казаха, че наоколо е пълно със заведения и барове, в които свирят чудесна музика. Отивам да похапна, Адам, и да се повеселя. Мога и да потанцувам. Ако искаш, заповядай с мен.

Той измърмори нещо под нос. Тя се засмя, дръпна го и го накара да я придружи до хотела.

Бутикът във фоайето бе отворен и Лорна се втурна да си купува дрехите, които си бе обещала — чифт бели ботуши, голяма бяла чанта, тесни червени джинси, копринена блуза без ръкави и яке с ресни. Тя облече дрехите, завъртя се пред огледалото, демонстрирайки новите си придобивки пред Адам.

— Точно в твой стил — прецени той след минута. Гласът му беше равен, но тя долови пламъка в очите му, плъзгайки поглед по впитите ѝ джинси.

Остана облечена с дрехите, които си бе купила. Вечеряха в ресторанта на хотела, в синия салон.

Лорна поръча бутилка шардоне, но Адам отказа да пие. Той я наблюдаваше, доволно говорейки за това-онова по време на вечерята. Макар да се наслаждаваше на вкусната храна, остана нащрек. Беше девет часът, когато привършиха и Лорна заяви, че отиват да танцуват. Излязоха навън и тръгнаха по улицата, следвайки музиката, която гърмеше от някакъв бар по-надолу. Лорна се загледа към осветения площад с паметника. Трябваше да измисли как да се измъкне от Адам и да се притаи до бронзовия конник след около час.

Улицата в събота вечер беше много оживена. Добре облечени двойки се разминаваха и поздравяваха, хлътвайки в множеството барове. Ако шансът бе на нейна страна, след малко щеше да се промъкне през тълпата и да изчезне от погледа на Адам. Тя проследи една група младежи, облечени доста предизвикателно, с ботуши и шапки, и се вмъкна в първото заведение, което съгледа. Адам я последва.

Около бара имаше повече хора, отколкото на широкия дървен дансинг. Оркестърът в дъното свиреше кънтри и пет-шест двойки танцуваха в средата, а няколко души потропваха в такт около дансинга. Навсякъде около бара имаше високи столове, откъдето чудесно се

виждаше какво става в заведението. Лорна веднага се настани на един стол. Адам, чувствайки се неудобно със скъпия си костюм, застана зад нея. Целият му вид подсказваше, че приема нещата доста на сериозно.

Появи се сервитьорка, облечена в тесни джинси и обувки на висок ток. Адам не искаше нищо, но Лорна пожела ягодово дайкири, на което той измърмори нещо.

— Какво означава това?

Той сведе глава и учудено попита:

— Какво?

— Онова, което изрече, когато си поръчах дайкирито.

— Нищо! Споменах, че не може да не си поръчаш нещо розово с чадърче в него.

Тя съблече якето си и го хвърли настрани. Няколко мъжки погледа се втренчиха в голите ѝ нежни рамене, които блузата без ръкави откриваше.

— Облечи се! — нареди ѝ Адам. Грабна якето и покри раменете ѝ. — Става течение.

Розовото ѝ питие пристигна. Тя отпи с наслада и се изправи.

— Искам да танцувам. Но ти възпираш кавалерите, сигурно си мислят, че си ми охрана. Така никой няма да ме покани. — Тя предизвикателно свали якето си и отново го метна настрани. — Ще ми кавалерстваш ли или сама да си покания някой?

Оркестърът свиреше някаква бавна балада. Около тях плавно се носеха двойки, прегърнати интимно. Адам, верен на стила си, я покани, но запази достатъчно разстояние помежду им.

Когато го докосна, пулсът на Лорна се ускори, както обикновено се случваше, щом бе близо до нея. И тя отново почувства това диво и непокорно чувство, което беше така необикновено за нея. Сдържаното поведение на Адам я накара да се овладее. С нежно движение тя обвирата му и се притисна към него.

— Лорна! — прошепна той. Очакваше да ѝ се скара, но вълнението в гласа му я изненада.

Атлетичното му красиво тяло излъчваше сигурност, но бе напрегнато. Тя приближи лицето си до неговото.

— Промених мнението си за твоето име — изрече тя.

Веждите му се вдигнаха въпросително, но замълча.

— Може би Гантри много ти подхожда. Мисля, че има нещо дълбоко скрито в теб, което таиш като тлеещо въгленче.

— Следващото, което остава да кажеш, е, че ти си призвана да го разпалиш. — Гласът му трепереше и издаваше вълнението, което изпитваше.

Тя го погали по врата, играейки си с косата му.

— Искан ми се да...

— Продължавай!

Тя не посмя да продължи на глас, защото това, което ѝ се искаше да каже, бе, че поне веднъж в живота си искаше да бъде смела и да се впусне в любовно приключение, без да дава възможност на мъжа той да започне пръв.

— Хей, защо стана толкова тъжна? — Той повдигна брадичката ѝ, и тя го погледна в очите.

— О, Адам...

Пръстите му се заровиха в косата ѝ, после обхванаха лицето ѝ, и го повдигнаха. Жестът бе нежен и подканващ.

— Можеш да ми кажеш.

— Не. — Една сълза се отрони по бузата ѝ. Той внимателно и нежно я изтри с палец. — Съжалявам Адам, не мога.

Той, като че ли прие отказа ѝ да му разкрие тайната си. Притисна главата ѝ на рамото си, без да казва нищо. Тя се заслуша в ускорените удари на сърцето си, когато танцът свърши и Адам я отведе до масата. Наметна я с якето и тръгнаха към вратата.

— Къде отиваме? — попита тя, опитвайки се да си облече якето, когато излязоха на осветената, пълна с хора, улица.

— На по-тихо място — подхвърли той и я поведе.

— Не, почакай! Искан още да танцувам. — Той не обърна внимание на протестите ѝ, които му бяха прозвучали неубедително. Приятното настроение от бара я напусна.

— Ще пресечем улицата и ще се усамотим на пейките под статуята.

Лорна за малко не извика. Той възнамеряваше да седнат точно на мястото, за което бе споменала Астрид. Оставаха още двацет и пет минути.

— Не, Адам! — Тя спря точно, преди да стигнат до ъгъла, и измъкна ръката си от неговата.

— Какво има пък сега?

Наоколо беше пълно с хора, но Адам сякаш не ги виждаше.

— Лорна, бъди честна поне веднъж! Ти си много притеснена от нещо. Открий картите!

Без да каже нищо, тя се обърна и продължи в обратна посока. Зад сградата на ъгъла имаше ниска ограда. Седна и се загледа в носовете на белите си ботуши. Адам я последва и приседна до нея. Помълчаха така минута-две. Отвсякъде долитаха музика, смях, разговори. Лорна не можеше да реши какво да предприеме. Беше се изморила да се бори с този упорит мъж. Бе толкова нежен, толкова разбирац по време на танца, че тя бе забравила за миг за Астрид. Замисли се за по-възрастната си приятелка. Тя нищо не бе споменала за проблемите си при вчерашната им среща. Не бе я молила да запази тайните ѝ. Миналата вечер тя дори не бе споменала за сина си, за това, че е оставила годеника си часове преди сватбената церемония. Адам не беше никакво чудовище. Той искрено се тревожеше за майка си, за онова, което правеше, за бъдещето ѝ, и затова така упорито се опитваше да я открие.

Стори ѝ се някак по-спокоен и сдържан, седнал до нея на оградата.

— Готова ли си да поговорим?

— През последните два часа не си ме питал, къде и кога ще се срещна с майка ти.

Адам се усмихна.

— Всичките ми въпроси досега останаха без отговор. Затова се отказах. И освен това мисля, че ако решиш да бъдеш откровена с мен, ще бъдеш такава докрай.

„Не съвсем“, помисли си тя. Не можеше да му помогне. Въпреки че толкова ѝ харесваше начинът, по който я гледаше. Точно от това се нуждаеше сега, един мъж да я възприема като истинска жена — опасна и непредсказуема. Искаше да се чувства така, поне още малко.

— Добре, да тръгваме. — Лорна стана.

— Къде отиваме?

— Искаш да говориш с Астрид, нали?

Той мигновено се изправи.

— Да.

— Да вървим тогава.

ГЛАВА ПЕТА

— Астрид ти каза, че ще се свърже с теб в десет часа и това е всичко, така ли?

— В писмото пишеше, че ще ме търси при Бъки О'Нийл или с други думи под неговата статуя.

Седнаха на пейката близо до паметника. Оставаха пет минути до десет часа.

— Не мога да разбера какво става, Лорна? Би ли ми обяснила.

Тя го погледна объркано.

— Адам, и аз не знам.

Това беше самата истина. Нямахте представа какво си бе наумила Астрид. Като че ли някакъв дявол се бе вселил в нея и предишната Лорна нямаше представа, какво ще направи сегашната.

— Свързано е с тази ваша група, нали? Те ви манипулират и вие сте дали клетва за вярност.

— Адам, за солиден мъж като теб, наистина имаш развнтено въображение.

— Тревожа се за майка си. — Той срещна погледа ѝ. — И Господ да ми е на помощ, защото започвам да се тревожа и за теб.

Тя го погледна палаво.

— Недей, моля те! Мога да се погрижа и сама за себе си.

Той поклати глава.

— Водиш толкова безсмислен живот. Погледни се. Живееш ден за ден, не знаеш къде ще спиш следващата нощ. Какво става с работата ти? Не работиш ли? С какво изобщо се занимаваш?

— Работя, Адам.

— Шефът ти няма ли да те уволни, като се мотаеш насам-натам?

— В отпуска съм. И освен това — имам си собствен бизнес.

— Какъв бизнес?

Тя се замисли за книжарницата си, за рафтовете книги, подредени тематично — фантастика, художествена, исторически, психологически, изкуство, градинарство... Той нямаше да повярва, ако

му разкаже, че тази лоша Лорна Смит, която той познаваше, притежава книжарница в Уестууд, че обикновено косата ѝ е скромно прибрана отзад, че обича да гледа предавания на социални и културни теми по телевизията.

— Бъди спокоен, всичко е наред.

— Лорна...

Тя не му даде да продължи.

— Виж какво, Адам! Нали искаше да се свържеш с Астрид. Вместо да се замислиш какво ще ѝ кажеш, ако се появи, ти се занимаваш с мен.

— Добре, Лорна — съгласи се той със спокоен глас, и тя почувства, че променената Лорна взема надмощие. Долови ускореното му неравномерно дишане, когато той се обърна към нея. — Добре, знам колко лоша можеш да бъдеш — засмя се Адам. — Да сменим темата.

— Благодаря ти!

И двамата замълчаха.

— Вече е десет и десет минути.

Лорна вдигна рамене, мислейки за своята кола.

— Трябва да ти кажа, че не съм сигурна дали това е мястото на срещата.

Точно в този момент в една от телефонните кабинки иззвъня телефонът. Те се спогледаха. Адам скочи и пресече бързо тревната площ. Лорна го последва.

— Какво, за Бога, става? — чу тя настоятелния глас на Адам, когато се приближи. — Каж ми къде си? — Лорна се отдръпна, за да остави Адам да поговори насаме с майка си. Той повиши глас. — Астрид, бъди разумна! Тревожа се за теб. Каж ми къде си? Нека да ти помогна... — Изведнъж той млъкна. — Добре, но не затваряй. — Гласът му прозвуча примирено.

— Искат да говори с теб — поясни той.

Лорна пое слушалката.

— Здравей, сестричке! — чу се нисък дрезгав глас. — Моля те да ме изслушаш! — Лорна се съгласи тихо. — Господи, скъпа! Съжалявам за всичко, повярвай ми! Бих ти казала, ако можех да предположа, че Адам ще тръгне да ме търси. Малко се притеснявам да

ти кажа истината, нуждая се от време. Между другото, твоят мерцедес е чудесен. Какво стана с моята кола?

— Едва не се запали в пустинята — произнесе Лорна с равен глас.

— О, не! Но ти се справи въпреки всичко, нали?

— Защото бях с Адам.

— Чудесно! — чу се възклицание от другата страна.

Лорна закри устата си с ръка, така че Адам да не чува и прошепна:

— А сега какво, Астрид?

— Имам нужда от малко време за размисъл.

— Можеш ли да мислиш по-бързо?

— Добре, Лорна! Утре сутрин ще се свържа с теб в седем сутринта. Бъди в кафене „Бока Гранд“, в Уинслоу. Зная, че би ме удушила, но само ако знаеш... — Астрид замлъкна, като че ли не знаеше как да продължи.

Лорна проумя, че Астрид наистина е в затруднение.

— Хайде, говори! — настоя Лорна.

— Дръж Адам около себе си, докато реша какво да правя, но не допускай утре сутрин да дойде с теб в кафенето. Зная колко е упорит. Мислиш ли, че ще се справиш?

Адам я наблюдаваше подозрително.

— Имай ми доверие — прошепна Лорна в слушалката.

— Благодаря ти, скъпа. До утре. — И разговорът прекъсна.

— Къде е тя? — попита Адам мрачно, като че ли беше задължен да го направи, макар да знаеше, че няма да получи отговор.

— Не ми каза. — Лорна вече се мразеше, че не може да му каже онова, което очаква да чуе. — Тръгвам.

— Къде?

— Аз...

— Зная, не можеш да ми кажеш.

— Трябва да наема кола — рече тя, като че ли говореше на себе си.

— Не, аз ще те закарам — увери я той.

Тя поклати глава, знаейки, че не трябва така бързо да се съгласява. Докъде ли ще се стигне, както го бе подкарала? Трябваше сутринта да се измъкне, и слава богу, че той нямаше представа, къде

ще ходи. Щеше да издебне подходящ момент и да избяга. Но мълчанието ѝ засилваше подозрението му, че двете с майка му са свързани с някаква мистериозна секта.

— Наистина не мога да ти кажа нищо. Но можеш да ме придружиш дотам, където ще ти кажа. — Той се съгласи. — Означава ли това, че ще престанеш да ме разпитваш?

— Да, ще те откарам, докъдето ми кажеш. Няма да ти задавам излишни въпроси. Обещавам. Аз държа на думата си. Ненавиждам лъжите.

Заболя я. Истинската Лорна Смит се гордееше със своята честност. Но променената не можеше да се похвали с това.

— Значи ненавиждаш лъжите? А това означава и мен, защото смяташ, че лъжа.

— Зная, че лъжеш, но не те ненавиждам за това, Лорна.

— Забрави за мен! Ще си намеря транспорт — рече гневно тя и стана от пейката.

Ала той я настигна с три крачки и я хвана за рамото.

— Добре, наистина ти обещавам да не задавам въпроси.

Тя отблъсна ръката му.

— Не става! Знаеш много добре. Няма да се откажеш, докато не те заведе при Астрид.

Той измърмори и се засмя.

— Ти наистина се нуждаеш от транспорт тази нощ и единствено аз съм на твое разположение.

Развеселена отново от чара и хумора му, които се долавяха зад фасадата на пуританския му вид, тя въздъхна:

— Добре, отивам да си взема багажа.

Два пъти водеха до Уинслоу. Лорна избра шосе номер осемдесет и девет, което ѝ се видя по-късо. Пътят минаваше през планините и се спускаше към пустинята.

Когато излязоха от планината, Лорна затаи дъх пред нощната красота на пустинята. Луната огряваше в мека светлина всичко наоколо и сухият въздух сякаш бе застинал. Започнаха отново да се изкачват. Посред нощ спряха във Флагстаф.

— Трябва да бъда в Ню Мексико утре следобед.

— Къде по-точно?

Тя поклати глава.

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

Той извади картата от колата и огледа района.

— До границата с Ню Мексико остават по-малко от двеста километра. Защо не преспим тук, във Флагстаф? Можем да тръгнем рано сутринта и...

— Знаеш, че не бива да закъснявам. — Направи се, че не забелязва иронията в погледа му и настоя да продължат.

Така и направиха. Преминаха през няколко града. Въпреки че в този нощен час би трябвало да ѝ се спи, Лорна се чувстваше превъзбудена от неизвестността. Накрая пристигнаха в Уинслоу. Решиха да потърсят място за спане.

Двете главни улици бяха успоредни, така че Адам се огледа за паркинг, докато тя потърси хотел. В действителност Лорна търсеше кафенето „Бока Гранд“, което бе някъде наблизо.

Избра един мотел недалече от кафенето. Сутринта можеше да стигне и пеша до него. Мотелът не беше нищо особено — четиридесет стаи на два етаж, всяка от които гледаше към двор с гаражи.

Когато влязоха и спряха пред регистратурата, Адам попита:

— Една стая е достатъчна, нали?

Господи! Да вземат една стая за двамата бе доста опасно, едва ли щеше да успее да се измъкне. Но след това разсъди. Променената Лорна не би изпуснала такава възможност. Можеше да сподели стаята с мъж, когото харесва. Ако откажеше, щеше да ѝ бъде още по-трудно да се измъкне, защото той щеше да се усъмни.

Тя се засмя закачливо.

— Хм... Една стая? Интересно предложение!

— Не се притеснявай. — Гласът му прозвуча равнодушно. — Ще поискам с отделни легла.

Тя се засмя нервно, докато обмисляше отговора си.

— Хъркаш ли?

— Не — отвърна той с безизразно лице.

Лорна въздъхна и постави ръка върху рамото му.

— Адам, нека да изясним нещата. Имам предвид, че и двамата сме замесени в една и съща история, и трябва да постъпим по най-разумния начин.

— Да, права си — отвърна той и отиде да резервира стая.

Стаята имаше две легла покрити с червени драпирани покривки. Телевизорът бе качен на поставка на стената, а откъм банята се чуваше капенето на вода.

— Чудесно! Обичам драпериите. Имаш ли нещо против първа да ползвам банята? — изчурулика тя.

— Не.

Когато чу шума на водата, Адам се подсмихна. Удаваше му се възможност да разкрие самоличността на мистериозната Лорна Смит. Беше взела част от багажа си в банята, но беше оставила до вратата бялата си дамска чанта.

Адам гледаше да не срещне погледа си в огледалото, докато тършуваше из чантата ѝ. Ровенето в чужда вещи противоречеше на възпитанието му, но в този случай просто нямаше как.

Преодоля неудобството си, когато извади документите ѝ.

Откри, че има известна сума в травъл чекове и няколко кредитни карти.

От шофьорската ѝ книжка разбра, че е на трийсет години. Снимката ѝ го накара да се замисли за секунда. Беше бледо копие на жената, която познаваше. Като че ли беше измила лицето си и опънала назад косата си. Той се засмя. Изглеждаше толкова уязвима. В едно от отделенията в портфейла ѝ имаше няколко снимки на бебета и на малко момиче. Имаше още три моментални снимки — една на двойка възрастни хора, а останалите на две красиви млади жени. По интуиция той реши, че това са родителите на Лорна, а жените са сестрите или братовчедките ѝ. Всички много си приличаха, с привлекателния си вид и дружелюбните усмивки. Предположи, че Лорна вероятно е черната овца в семейството.

Известно време той гледа снимките, мислейки за детството ѝ. Водата в банята спря да шурти. Лорна щеше да излезе всеки момент. Той отвори бизнес картата ѝ. Пишеше, че е собственик на книжарница, специализирана за редки издания.

Беше му казала, че има собствен бизнес. Дали беше истина, или държеше тези фалшиви документи да поддържа легендата. Но сега не беше време да размишлява по този въпрос.

Адам внимателно прибра картата в портфейла ѝ и преписа адреса ѝ от шофьорската книжка. Постави нещата в чантата и я остави на предишното ѝ място.

Помисли дали да не се обади на един познат детектив, но се отказа. Лорна щеше да излезе всеки момент.

Заинтригуван от това, което бе разбрал, той се излегна на леглото и се опита да се отпусне. Знаеше, че така ще му е трудно да релаксира. Беше свикнал да редува умствената работа с физически упражнения. Имаше си дори личен треньор, който го посещаваше вкъщи. Страдаше от безсъние и често не можеше да заспи. А тази вечер пък съвсем не се очертаваше да заспи — не заради неравното легло, а защото тревогата за Астрид не му даваше покой, както и мисълта каква ще е следващата стъпка на Лорна Смит.

В банята Лорна облече една от годежните си нощници, дълга до глезените, но иначе доста сексапилна. Халатът, който си наметна отгоре, подчертаваше тялото ѝ загадъчно и примамващо.

Тя се погледна в огледалото и остана доволна. Бедният Адам щеше да си помисли, че има намерение да го прелъстява. Бързо се съблече и потърси нещо по-безлично. Намери една фланелка с изрисуван отпред жираф, която ѝ бе подарък от осемгодишната ѝ племенница и я облече. Фланелката ѝ стигаше почти до коленете.

Когато се появи в стаята, Адам лежеше на едно от леглата и четеше някакво списание.

— Твой ред е — каза Лорна.

Адам скочи на крака, извади си несесера от чантата и обяви, че отива да си вземе душ — един продължителен горещ душ.

Той изчезна зад вратата на банята, предвидливо вземайки със себе си ключовете от колата. След малко тя чу шума на водата.

Нави часовника за пет часа сутринта, разсъждавайки, че два часа ще са ѝ достатъчни, за да избяга от Адам. Дръпна покривката от леглото, оправи възглавниците, легна, изгаси нощната лампа и помисли да включи телевизора. Беше доста изморена и леглото ѝ се стори удобно. Преди да усети това, очите ѝ се бяха затворили.

Лорна нямаше представа какво я бе събудило. Надигна се в тъмнината и погледна часовника — показваше три след полунощ. Взря се по посока на Адам. Стаята тънеше в тъмнина. През завесите отвън проникваше слаба светлина и Лорна успя да различи фигурата му. Адам се бе подпрял на таблата на леглото. Гръдният му кош беше гол, завивката го покриваше само до кръста.

— Адам?

— Спи.

— Какво става?

— Няма нищо. Спи.

— А ти, защо не спиш?

Тя седна в леглото и запали лампата, примижавайки.

Разтърка очи и се обърна към него. Той все така си седеше в същото положение. Изразът му бе мрачен. Къси руси косъмчета покриваха гърдите му.

— Изгаси лампата и заспивай!

— Адам, зная, че не си мигнал и миналата нощ. Нуждаеш се от малко сън.

— Добре съм и така.

— Казваш го просто така! Не може да не си изморен!

— Не мога да те изпусна от поглед.

— Но се нуждаеш от сън.

— Да, но не ти си причината — натърти той и думите му я възпряха да отхвърли завивките и да отиде при него.

— Какво тогава? — попита предпазливо.

Той ѝ каза, че страда от безсъние.

— Страдаш от безсъние?!

— Да.

— Но няма ли лечение за това?

Адам ѝ обясни, че неведнъж е ходил на терапевт, но в неговия случай, било въпрос на самоконтрол.

Нещо трепна в Лорна. Нежност? Този голям, силен и властен мъж беше уязвим и се страхуваше да потъне в блажен, отморяващ нощен сън.

— Откога не си спал?

— Скоро спях — отвърна той, сякаш се оправдаваше като момче.

— Отговори ми на въпроса, Адам!

— Спях пет часа в сряда.

— Значи не си спал през последните две денонощия?! Изобщо?

— Мога да издържам и така. Повярвай ми!

— Сигурно се чувстваш ужасно!

— Лорна, никой не е умрял от безсъние. Помисли добре. Когато се измориш достатъчно, заспиваш.

— Но колко дълго издържаш така?

— Веднъж ми се случи цяла седмица.

— Господи! — Изведнъж тя проумя на какво се дължи мрачното му настроение. Адам знаеше, че идва време за сън, а той ще трябва да прекара нощта с отворени очи.

— Загаси светлината и заспивай. Никой не ти пречи — рече той след малко.

Лорна отхвърли завивките и стана.

— Обърни се по корем — нареди му тя. Той огледа голите й крака, след това фланелката и се спря върху лицето й. — Хайде! Ще ти направя масаж.

— Не съм в настроение за игри, Лорна.

— Нито пък аз. Нуждаеш се от отпускане. Не мисли дали ще заспиш или не. Масажът ще те отпусне. Адам, Моля те, искам да ти помогна!

— Няма да успея да заспя, така че само си губиш времето. Може би искаш да офейкаш, докато спя.

— Стига, Адам! Не съм твоя заложница и ти добре го знаеш. Мога да изляза по всяко време.

— Но ако заспя, няма да мога да те проследя.

— Добре, а ако обещава, че няма да бягам? Или ако изляза, ще е за малко — добави тя тихо. Той я погледна скептично. — Няма да наруша обещанието си, Адам. Без значение е какво си мислиш за мен. — Тя посегна към тоалетната си чантичка, чувствайки дъха му зад гърба си и извади крем за масаж. Когато се обърна, той седеше на същото място, все така мрачен. Застана пред него, опитвайки се да изглежда сериозна като физиотерапевт, на който му предстои работа с труден пациент.

— Искаш само да ми помогнеш, нали? — попита той дрезгаво.

Босите й крака замръзваха на пода. Лорна си помисли, че мотивите й всъщност бяха неясни. Премести поглед върху картината на стената. Наистина искаше да му помогне, но същевременно желаше той да спи, когато отиде при Астрид. И още нещо, много важно... Изпитваше желание да го докосва.

— Можеш да ми отговориш, когато пожелаеш — прошепна той.

Лорна не можеше да откъсне поглед от него. Той беше много красив — силен, едър, с ярко очертани мускули. Златистият мъх на гърдите му я предизвикваше да го докосне. Очевидно полагаше големи

грижи за тялото си, като имаше предвид работата му. Толкова ѝ допадаха дисциплинираните и упоритите мъже като Адам. Предишната Лорна обожаваше тези качества, макар новата Лорна да правеше всичко възможно да се пребори с тях, поне тази вечер. Тя преглътна.

— Прав си. Отивам да спя — обърна се и тръгна към леглото.

Адам протегна ръка и я притегли към себе си.

— Не ми отговори на въпроса.

— Няма и да ти отговоря.

Той я пусна и покорно легна по корем.

— Обожавам масажа! Права си, ще ме облекчи.

ГЛАВА ШЕСТА

Лорна преглътна отново и се замисли откъде да започне. Прекрачи и възседна внимателно гърба му.

— Не съм ли много тежка?

— Чудесна си! — Той избута възглавниците на пода, отпусна се и изтегли напред ръце, успоредно на главата.

Тя изпита известно притеснение. Гърлото ѝ бе стегнато. Намаза ръцете си с крем и го размаза по врата му. Адам издаде тих звук на отпускане и удоволствие, когато тя замасажира раменете му. Бавно и силно, тя продължи да ги масажира. Съсредоточено прокара ръце по мускулите му и почувства как се отпускат. Усети и силното му тяло под нея да се отпуска. Спусна ръце надолу. Адам въздъхна със задоволство и Лорна се усмихна, осъзнавайки, че буцата в гърлото ѝ е изчезнала. „Какво ли ще се случи между тях, ако...“ Затвори очи. В момента съществуваха само меката му кожа и мускулите му. Изтегли внимателно бедра надолу и леко докосна тялото му.

— Ти си вълшебница! — Дълбокият му искрен глас я изненада. Не беше го чувала да говори така меко.

Лорна се засмя леко. Беше успяла, въпреки колебанието си. Под нежните ѝ ръце Адам Гантри бе успял да се отпусне. Тя се наведе над него и отново постави ръце на раменете му.

— Чувстваш се по-добре, нали?

— Да, доста по-добре. — Топлият му дъх я парна.

В този момент той ѝ се стори толкова близък, както никой друг мъж досега. И неочаквано и за самата нея, тя се наведе и косата ѝ погали бузата и врата му. Той измърка тихо и Лорна реши, че произнася името ѝ. Мускулите му се отпуснаха — това беше знак, че копнее за нежност.

Лорна забрави за решението си да не прелъстява Адам. У нея затрептя странното желание да запали у него огъня на удоволствието. Той бе всичко, за което бе мечтала предишната Лорна — силен, красив и честен. За променената Лорна бе символ на силата и твърдостта, но и

обещание за едно необуздано приключение. Тя се наведе и докосна с устни косите му. След това се спусна по-надолу. Кожата му бе мека. Целуна го леко и продължи с език.

Той я призова да продължи. Тялото му потрепери. Инстинктивно тя се притисна към него и продължи да целува врата му, докато той едва чуто продължи да нашепва името ѝ.

Обърна се по гръб и я сграбчи. Ръцете му поеха лицето ѝ. Целуна я жадно и агресивно. Тя отвори уста и езикът му се плъзна навътре сладостно. Целуваха се продължително, изпълнени с желание. Лорна го галеше смело. В този момент това бе тъй важно за нея.

Коленете ѝ опираха тялото му встрани, а стомахът ѝ докосваше гърдите му. Единствената преграда между пламналите им тела беше фланелката ѝ. Бедрата ѝ чувстваха твърдостта на гърдите му. Завивките бяха паднали на земята и Лорна усети голотата му. Испита желание и тя да се освободи от фланелката си. Целуваше го все по-горещо и обещаващо. Постави ръце на раменете му и притисна тялото му с бедра. Адам простена от удоволствие.

В смел порив Лорна захвърли фланелката си.

Той потръпна, възбудата изостри чертите му. Адам простена пламенно:

— Трябва да спрем!

Чак сега тя си даде сметка какво прави. Беше почти гола, възседнала сина на Астрид Гантри в един отворителен мотел в Уинслоу, Аризона. Засрамена, тя покри гърдите си с фланелката. Адам посегна и нежно премести кичур коса зад ухото ѝ.

— Красива си — прошепна дрезгаво. — Нека оставим природата да говори вместо нас.

— Но...

— Мисля, че съм готов да стана поредния мъж в списъка ти.

Буцата се появи отново в гърлото ѝ. Тя бавно се отмести и навлече фланелката. Той отвори очи и промърмори:

— Дай ми малко време.

След това стана и се отправи към банята. Лорна мимоходом забеляза, че той взе ключовете от колата.

Тя с ирония си помисли, че той няма за какво да се притеснява. В момента беше зашеметена от това, което се случваше, особено от собствените си действия. Остана да седи неподвижно.

Адам излезе и я повика.

Тя мълчеше. Отстъпи към леглото си. Никога не бе се чувствала така унижена, самотна и нежелана. Дори когато Джефри я изостави.

— Лорна, ела тук!

Тя понечи да се скрие в собственото си легло, но Адам я хвана за ръката.

— Моля те, остави ме!

— Не искам. — Адам отново се беше облегал на леглото. — Масажът ми помогна.

— Замръзнах, може ли да си легна?

Той се мушна под завивката и я придърпа до себе си.

— Харесва ми да си до мен. Отпуска ме — прошепна той, прегръщайки я през кръста и притискайки се към нея.

Тя почувства силното тяло. Зави я внимателно и изгаси лампата. Тя сви измръзналите си крака и потърси топлината на неговите.

— Хайде да спим! — нареди той.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

Откъм улицата долиташе шум на кола, а в банята капеше вода. Лорна изпита угризение, че бе подвела този беден мъж, макар че толкова харесваше топлината и прегръдките му. Беше истински добър мъж, който се грижеше за тези, които обича. Освен това я желаше. Бе разбрала веднага.

Но беше убеден, че не бива да я люби, след като се познават толкова отскоро. Затова трябваше да спре, но вече беше късно. Лежаха прегърнати, сгрети от топлината си.

Скоро Лорна трябваше да се измъкне. Обхвана я тежко чувство за вина. Мислите ѝ трескаво препускаха. Може би трябваше да му каже истината, без да предава Астрид. Но тогава той едва ли щеше да продължи да я харесва. Беше убедена, че една истинска връзка започва с откровение.

— Трябва да ти кажа нещо — прошепна тя.

Адам мълчеше. Лорна се обърна към него. Той издаде някакъв звук и я прегърна още по-плътнo. Беше заспал.

Лорна се усмихна и реши да отложи разговора за по-късно. Затвори очи. Скоро звънът на будилника я събуди. Тя се измъкна от прегръдките му и затисна бутона. Навън беше все още тъмно и тихо. Погледна към мъжа до нея. Той похъркваше леко. Беше време да се

измъкне. Щеше да излезе малко по-рано и да почака някъде, докато отворят кафенето, където щеше да се срещне с Астрид. Стана, нахлузи тесните джинси и ботушите, облече бялата риза и якето. Написа бележка и я остави под ключовете, така че да я намери, когато се събуди.

В мига, в който вратата хлопна, Адам се събуди. Скочи от леглото и трескаво започна да се облича. Прочете бележката, закопчавайки ръкавите си, и се успокои като разбра, че отива за понички и веднага се връща. Щом не бе взела ключовете, срещата с Астрид бе някъде наблизо.

Адам се почувства освежен и отпочинал. Бе спал повече от час, прегърнал Лорна, чувствайки тялото ѝ до своето. Беше сладък сън, какъвто рядко му се случваше. Почувства сили да се заеме с майка си и с Лорна едновременно.

Тихо напусна хотела. Лорна Смит беше някъде наоколо. Не беше се отдалечила много. Той усмихнато закрачи по улицата, като се оглеждаше.

В това време Лорна откри кафенето, но то още бе затворено. Поразходи се около половин час до отварянето му.

Сервитьорката, младо момиче, ѝ донесе кафето и се оттегли.

До масата имаше музикален апарат и тя си пусна няколко балади. Телефонът иззвъня и сервитьорката я повика по име.

— Успя ли да се освободиш от Адам? — попита я направо Астрид.

— Да, спи като бебе в този миг.

— Чудесно!

— Астрид, какво става? Адам каза, че си избягала малко преди годежа си. Годеникът ти се е заключил в стаята си и не излиза.

— Максвел ще се оправи, иначе не бих го обичала! — възкликна Астрид.

— Значи го обичаш?

— Да, много! Дори се страхувам от толкова обич.

— Тогава защо го напусна?

Астрид замълча за минута.

— Бракът е сериозна крачка. Никога не съм била омъжена и сега трябва да съм абсолютно сигурна.

— Но какво правиш? Къде си?

Астрид не отговори веднага. Изведнъж попита:

— Какво мислиш за сина ми?

— Това надменно наперено нищожество, което има амбициите да контролира всеки и всичко ли?

— О, ти се шегуваш! Той е чудесен! Тъкмо мъж за теб — самодоволно изрече Астрид. — Мислих за това и реших, че двамата сте си лика-прилика.

Лорна притихна.

— Астрид, дотук се забавлявах, но вече взе да става прекалено сериозно.

— Кажу ми, че не го харесваш.

— Астрид...

— Само кажи и ще изоставя целия план.

— Какъв план?

— Значи го харесваш.

Лорна замълча. Споменът от миналата нощ изплува в съзнанието ѝ. Видя се, възседнала Адам Гантри, почувства ръцете му, галещи косата ѝ, устните му...

— Добре, Астрид! Харесвам го. И какво от това?

— Ха! Най-сетне!

— Но всичко е загубено. Той мисли, че съм лека жена, която се стреми да те откъсне от годеника ти и да ти отмъкне фризьорския салон. Мисли, че членуваме в някаква секта или нещо подобно.

— Скъпа, имам няколко стари приятели, с които трябва да се видя. Имаш ли още време?

— Но защо?

— Казах ти, че трябва да съм сигурна.

— Адам каза, че си целувала някакъв мъж пред съпругата му в магазин за замразени зеленчуци.

— Беше Арти. Много е сладък! Някога го обичах, но сега, когато го целунах, ми стана мъчно за Максвел.

— Значи ли, че обикаляш из страната, за да целунеш за последно старите си приятели.

— И да, и не. Разбираш ли, трябва да съм сигурна? Ако някой прекалено много ме развълнува, трябва да кажа на Макс, че не съм подходяща съпруга за него.

— Но къде отиваш сега?

— Откъдето започнах. В Хот Спрингс, Арканзас, където съм се родила и израснала. Ще се срещнем там след шест дни — това се пада на двадесети. Само не казвай на Адам, къде отивам.

— Астрид, това е невъзможно!

— Надявам се да постъпиш така, както те съветва сърцето.

— Да продължа да лъжа?!

— Не е нужно, но не казвай цялата истина.

— Астрид, не може така! Вкарваш ме в грях!

— Знаеш ли, той никога не си е почивал? Беше работливо момче, после стана работлив мъж. Работеше на две места едновременно, докато създаде кантората. Наел си е треньор, с който усилено тренира вкъщи, докато се измори и заспи. Спи най-много няколко часа. Казах ли ти, че страда от безсъние?

— Не, но сама го разбрах. Престани да се държиш така тайнствено с мен! Не понасям подобно отношение!

— Трябва да приемеш нещата. Да си мислила навреме, преди да ме избереш за своя довереница. Но знаеш как се чувствах. Ти ме поддържаше и аз...

— Мисля, че сгрехихме. А вярвахме, че ще си бъдем полезни. Когато дойдох в Палм Спрингс, разбрах, че е наложително да преоценя собствения си досегашен живот. Трябваше да постъпя така, както правя сега и да разбера, дали Макс е подходящ за мен. Ти се раздели с Джефри, защото съдбата пожела да срещнеш друг. Всичко е точно. Адам ме проследи, ти откри новата си същност и помогна на моя син да осъзнае, че в живота, освен работа и самоконтрол, съществуват и много други неща. Не е ли чудесно?

— Това наистина е съдба — повтори Лорна.

— Това е животът — поправи я Астрид. — Той е чудесен и омайващ.

В този момент Лорна съзря русата глава на Адам да надниква в кафенето и изохка съкрушено.

ГЛАВА СЕДМА

— Какво става? — попита Астрид в слушалката.

— Адам идва! Открил ме е.

— Оставям те. Ще се видим в Хот Спрингс пред пощата в центъра, в събота, точно в полунощ.

Адам застана срещу Лорна и я измери с хладен поглед. Взе слушалката от ръката ѝ и затвори телефона. Огледа се къде е седнала. Тя кимна към кафето си и тръгна към масата.

Адам си поръча сок, яйца, препечени филийки, бекон и царевичен хляб за двамата.

— Бях щастлив, преди да дойда тук. Но когато те видях на телефона... Говори ли вече с Астрид? — попита той и отпи от сока.

Лорна кимна утвърдително.

— Не беше заспал, нали?

— Събудих се при хлопването на вратата. Облякох се набързо и те последвах. Няколко пъти минах покрай кафенето, но беше затворено.

— Разхождах се, докато отворят.

Той я наблюдаваше, отпивайки безшумно от чашата си. Лорна се досещаше, че той се опитва да разбере, какво ще стане по-нататък и къде е местонахождението на Астрид.

Сервираха им закуската. Лорна беше доста изгладняла. Докато ядяха си разменяха остри погледи.

Адам бе пропуснал да си сложи вратовръзката. Горното копче на ризата му бе откопчано, яката обърната, а косата рошава. Лорна реши, че така изглежда направо чудесно, сравнявайки вида му с този от предишния ден, когато бе излъскан и гладко сресан.

— Защо ме гледаш така?

— Забравил си си вратовръзката.

— Бързах много.

— По-често трябва да ти се случва. Видът ти е като разхвърляно легло. Толкова си сексапилен.

— Дръж се прилично.

— Адам, нещата се промениха. Ако искаш, ела с мен.

— Променили са се? Как? Кой?

— Това няма значение. — Вярваше, че самата тя ги е променила.

Но колкото повече мислеше върху обясненията на Астрид, толкова повече те придобиваха ново значение. Адам Гантри трябваше да си почине и Лорна Смит бе призвана да му помогне. През предстоящите шест дни тя можеше да направи чудеса.

— Лорна, налудничаво е да препускаме от град на град! Ще ми обясниш ли къде трябва да отида този път?

Тя помълча известно време.

— На нещо като почивка с мен.

— Каж ми истината!

— Мога да ти кажа само, че ще е за една седмица.

— Седмица?! — изуми се той, сякаш ставаше въпрос за един живот. — Не мога да отделя толкова време. Имам клиенти, които зависят от мен, неотложни ангажименти...

— Тъкмо Макс ще спре да хленчи и ще поработи, докато се върнеш.

— Максвел Холандър не хленчи. Макар да е направо съсипан.

— Ако има работа, ще забрави за проблемите.

— Какво знаеш ти за чувствата на Макс или за моите професионални задължения?

Тя лапна последното парче бекон и каза:

— Съгласна съм, всичко зависи от теб. Не мога да ти нареждам.

— И все пак, къде е Астрид?

— Адам, нямам и представа!

Това бе самата истината, поне до събота.

Той приглади разрошената си коса и въздъхна:

— Лорна, много съм изморен.

— Зная, щом не можеш да спиш. Но поне малко успя да дремнеш с мен, признай си. Ако не бях навила часовника да звъни, щеше да поспиш още.

— Нямам предвид това.

— А какво?

— Уморен съм от безкрайните ви лъжи. Две смахнати жени ме разиграват из цялата страна! — Адам се изправи и удари по масата с

юмрук: — Край! Аз бях дотук, Лорна!

Сервитърката и приятелят ѝ се вцепениха. Адам се опомни, седна и бутна чашата настрана.

— Приключих със закуската.

Лорна поиска да го докосне, но нещо я възпря. Вероятно това би било последното нещо, което би желал в този миг. Той се надигна и остави пари на масата.

— Къде отиваш?

— В мотела.

Адам се приближи до телефона и се обади на Мани Джип в дома му. Бяха завършили заедно средното училище. Вече бе ползвал услугите на детективската му агенция. Съобщи му данните на Лорна, които беше успял да прочете в бизнес картата ѝ.

— Спешно е. Ще ти се обадя утре.

Мани обеща да направи каквото може.

Лорна седеше до малката масичка, изучавайки картата, когато Адам се върна в мотела.

— Къде отиваме сега?

Гласът му не ѝ прозвуча весело, но тя бе мечтала да го чуе, колкото се може по-скоро. Въздъхна. Нямахше намерение да се сдържа повече, стана и го прегърна.

— О, Адам! Ще прекараме чудесно! Ще видиш!

И той я прегърна импулсивно, но само за секунда. Бързо свали ръцете си от кръста ѝ, обърна я, и я погледна.

— Държиш се така, като че ли сме тръгнали на почивка — подозрително изрече той.

— Но то си е точно така! — изчурулика тя.

Той измърмори нещо и се отдалечи. Взе вратовръзката си и отиде до огледалото да си я завърже.

— Трябва да купя някои неща. Ризата и костюмът ми са мръсни.

— Добре изглеждаш — нежно отбеляза тя.

— Какво каза? — Той решише косата си.

— Е, казах, че и така си си добре, но ако искаш да си купиш нещо, нямам нищо против.

— По обяд ще бъдем ли все още в Ню Мексико.

Лорна започна бързо да пресмята. Разстоянието беше доста голямо, ако пътуваха по магистралата.

— Плановете се промениха, довечера трябва да сме в Албъркуерк.

— Плановете винаги се променят — процеди той. — Добре, ще се обадя в кантората от колата. Да тръгваме!

Докато напуснат Уинслоу, Адам шофира безмълвно. Опитите ѝ да завърже разговор не се увенчаха с успех. Лорна реши, че няма да издържи да мълчат през целия път. Той трябваше да се отпусне и да се забавлява, поне така бяха решили с Астрид.

След час и половина бяха в Холбрук. Спряха пред една мандра. Лорна купи сладолед с много крем и ядки и го занесе в колата.

— Какво е това? — Адам изгледа сладоледите така, като че ли щеше да го отрови с тях.

— Специални са.

Той не пожела да го опита и отново запали колата.

— Моля те, опитай — отново му предложи Лорна и сложи неговия сладолед отпред на арматурното табло, ближейки своя сладолед. С удоволствие отбеляза, че Адам се е отказал да мълчи. Погледа я как яде и ѝ напомни, че закъсняват. Лорна продължаваше старателно да облизва сладоледа, като го гледаше право в очите.

— Адам, в живота трябва да има равновесие.

— Какво означава за теб равновесието?

— Ами обогатявам представата си всеки ден. Ял ли си някога такъв сладолед?

— Не съм и не желая! — отвърна той неубедително.

— Жалко за теб. Лишаваш се от едно удоволствие.

— Не искам да ям сладолед.

Тя се облиза и отговори:

— Както искаш.

— Но той се топи!

— Тогава го изяж.

Той се предаде и заблиза сладоледа.

— Време е да се замисляш за действията си, Лорна — каза след малко.

— Хайде, Адам! Престани да се заяждаш. Астрид каза, че физически си доста издръжлив.

— Това си е нейно мнение.

— Какво правиш?!

Той я погледна, взе останалия сладолед и го изхвърли през прозореца.

— Там му е мястото — погледна я той, извади носна кърпичка и посегна да изтрие шоколада по устните ѝ.

О, Господи! Беше готова да го разцелува. Бедният Адам! Ще помисли, че е ненаситна. През тази необикновена седмица трябваше да е разкрепостена и страстна.

Адам късно разбра, че не е трябвало да я прегръща, докато бърше сладоледа от устните ѝ. Тя му благодари, очаквайки да я пусне. Но той продължаваше да я държи.

— Адам...

— Няма да те целуна — каза той, ясно изговаряйки всяка дума.

— Каза го вече.

— Ще сме заедно около седмица.

— Да.

— Но ще стоим на разстояние един от друг.

— Добре и никакви сладоледи повече — усмихна се тя.

— Не става въпрос за сладоледа.

— Добре, а сега ме пусни.

— И престани да ме предизвикваш! Не искам да се възползвам от ситуацията. — Гласът му прозвуча по-меко. — Оставам с впечатлението, че досега само са се възползвали от теб в живота.

— Не бързай толкова със заключенията.

— Като че ли лекуваш стари рани. — Гласът му стана нежен. — Усетих, че някой те е наранил, и то много лошо. Но не може така да се живее, непрекъснато препускайки насам-натам.

Тя се съгласи, без да спори.

Адам прибра кичура коса, паднал на лицето ѝ, и Лорна замря. Същото беше направил и предната вечер.

— Толкова красива и толкова объркана — звучеше още по-нежно. — Искам да ти помогна, Лорна. Позволи ми да го сторя.

Лорна закопня за ласките му. Беше така приятно и вълнуващо.

— Адам, мисля, че... — Гласът ѝ затрепери. Не знаеше какво да каже.

— Не са ли те галили като дете?

Тя поклати глава.

— Баща ми е застрахователен агент, а майка ми учителка. Имам две сестри. Аз съм средната. И двете са по-хубави от мен.

— Две сестри? Наистина ли?

— Да. Живеехме в Лонг Бийч, Калифорния.

— Да, да... — Гласът му я усъмни. Като че ли той сравняваше вече известни му данни. — Продължавай!

— Родителите ми все още живеят там. Завърших „Калифорнийския Държавен Университет“ — книгознание. Собственик съм на книжарница в Уестууд.

Очите му я погледнаха въпросително.

— Книжарница в Уестууд?

— Да. Какво още искаш да знаеш?

— Разкажи ми за вашата група?

— Вече ти казах! Събираме се всяка седмица, само жени сме, споделяме проблемите си.

— Как попадна там?

— Чрез съобщение в неделния Лос Анжелиски вестник. Чувствах, че нещо ми липсва в живота, това, което не съм имала с мама и сестрите ми. Майка ми е много сдържана жена. Не съм близка и със сестрите си. Иначе те са много открити — чудесни са! Но аз винаги съм била за тях книжен плъх. Не ми вярваш, нали? Мислеше, че щеше да ми отива повече да съм дъщеря на съдържателка на публичен дом или дори проститутка.

— Мога ли да ти вярвам?

Тя рязко се дръпна.

— Това е истината! — изрече тя и впери очи в червената дървена ограда, покрай която минаваха.

— Трудно ми е да се ориентирам, толкова лъжи ми наговори.

— В края на пътуването ще разбереш всичко.

— Все пак нямам основания да ти вярвам.

Лорна сви рамене.

— Ако искаш вярвай, но ела с мен.

— Не разбирам логиката ти.

— Престани с тази логика, остави се на чувствата. Защо все мълчиш и се мръщиш, докато шофираш? Отпусни се и се забавлявай!

— Не се мръщя. Значи продължаваме да пътешествуваме из страната?

— Точно така.

Адам замълча и зави по магистралата. Лорна пусна радиото и потърси приятна музика. Намери само кънтри, но и тя бе за предпочитане пред тишината.

След двайсетина минути стигнаха до някакъв парк. Лорна загаси радиото и обяви, че няма да е зле да разгледат старите дървета. Той безмълвно паркира колата, и я последва с ръце в джобовете. Когато се върнаха в колата, Лорна отново пусна радиото и набеляза следващата точка от маршрута — „Галъп“. Като че ли се съревноваваха. Той продължаваше да мълчи, а тя да остроумничи.

По едно време Лорна възкликна:

— В Галъп можеш да купиш някои от нещата, от които имаш нужда.

Той нищо не отговори. Лорна заприглася на песента по местната радиостанция. Загледа се в големите облаци, в ясното небе и червената пустиня, през която, като че ли щяха да пътуват вечно.

По-късно Адам спря да зареди с бензин. Пристигнаха в Галъп преди два часа. Ядоха чили в малко ресторантче, където сервитьорките бяха облечени с къси бели престилки, а по стените висяха шарени килимчета. Адам се хранеше мълчаливо и ѝ отговаряше само с кимане.

Магазинът, от който той си купи най-необходимите неща, беше обикновен. Лорна остана доволна от избора му. Той се появи от пробната, обут в джинси, ботуши и карирана риза. Бе взел още няколко в различни цветове.

— Не ме гледай така подигравателно! — измърмори той и си избра едно кожено яке. — Ако продължаваме да спираме и да разглеждаме разни индиански резервати, костюмът ми съвсем не е подходящ. — След като плати, Адам обяви, че когато вечерта се установят в някой хотел, ще даде старите си дрехи на химическо чистене. Преди да излязат от магазина тя съгледа щанд за спортни стоки и спални чували.

— Адам, видях нещо, което ще ни потрябва.

Той проследи погледа ѝ и извика:

— Не! В никакъв случай!

— Но, Адам... Винаги съм мечтала да спя на открито.

— Каза, че тази вечер ще бъдем в Албъркуерк. Там има достатъчно хотели.

— Да, казах, но знае ли човек...

— Така значи! Ти прави каквото искаш, но аз ще си потърся приличен хотел, за да поспя в истинско легло.

— Знаеш, че почти не спиш. Има ли значение къде ще бодърстваш — в хотел или под звездите?!

— В този щат има гърмящи змии — продължи да настоява той.

— А нощите са студени. Змиите търсят топли и закътани места. Като спалните чували, например.

— Откъде знаеш?

— От Астрид. Като малък ме влачеше къде ли не. Но отдавна е преминала фазата „Назад към природата“. Спяхме под звездите. — Той иронично наблегна: — Достатъчно често, за да го помня цял живот.

— Чудесно! Значи имаш опит и няма да имаме проблеми.

— Лорна, защо непрекъснато спориш с мен?

— Много искам да спим на открито — обясни му тя сериозно.

— Защо?

— Защото през нощта ще получа поредното послание.

Той отново я попита къде е срещата им с Астрид.

— Знаеш, че не мога да ти кажа. — И тя самата не знаеше точно.

— Моля те, пази багажа!

— Лорна...

— Ей сега се връщам!

ГЛАВА ОСМА

— По радиото съобщиха, че вероятността да вали, е четиридесет процента.

— Адам, не бъди такъв песимист! Няма никакви облаци.

— В пустинята обикновено бурята се появява внезапно.

— Не сме в пустинята, не забелязваш ли?

— Да, в полупустинна област сме. И тук ураганите връхлитат изведнъж.

— Добре, когато започне да вали ще влезем в колата.

— Забеляза ли колко време пътувахме по този ужасен път? Ако завали, голяма е вероятността да се връщаме през тресавища. Колата ми не е пригодна за това.

— Не искам повече да слушам за времето, моля те!

— Само не казвай после, че не съм те предупредил.

— Обещавам.

— И в цялата тази история няма никаква логика.

— Така ли, Адам?

— Наистина ли очакваш да повярвам, че някой ще се срещне тук с теб?

— Каквото искаш вярвай, но аз очаквам... послание.

Адам, който седеше върху спалния чувал до огъня, измърмори нещо и замълча. Лорна, която лежеше недалеч от него върху спалния чувал, завита с одеялото от колата, си отдъхна за малко и сложи ръце под главата си. Загледа се в звездите, които блещукаха на тъмното небе.

Мястото, където се бяха разположили, беше срещу една голяма скала, близо до страничен път, някъде на северозапад от Албъркуерк. Огънят гореше слабо и нежно осветяваше лицето ѝ. И двамата съсредоточено бяха вперили очи в пламъците.

— Не биваше да палим огън тук! — рече Адам.

— Не видяхме жива душа наоколо. Не се нуждаем от разрешение.

— Лорна, в края на двайсети век сме. Необходимо е разрешение за палене на огън. Къде ще намерим още дърва?

— Оттатък пътя, малко по-назад, забелязах отсечено дърво.

— Нали няма да ме караш да се връщам за едно дърво?

— Ще ми е приятно да ти помогна.

Откриха дървото и отново стъкнаха огъня.

— Слава богу, че дървото е сухо — избоботи Адам, когато пламъкът лумна.

Когато се здрачи и позахладня, изядоха сандвичите, които бяха купили и пиха чай от термоса.

— За какво послание все повтаряш? — прекъсна Адам размислите на Лорна.

Тя се премести, за да не я убиват няколко остри камъчета.

— Не е ли чудесно тук?

— Питам те, дали очакваме някого? — настоя Адам.

— Очакваме... неочакваното — изрече Лорна.

Адам, който се бе поизлегнал, седна и прегърна колене.

— Хайде, не е толкова зле — искрено се изненада на усмивката и съгласието му, че не е толкова лошо. — Начинът, по който кимаш с глава, ми напомня за Астрид. — Тя каза това, преди да проумее, че споменаването на името на майка му ще го накара отново да се затвори в себе си. — Имате нещо много общо в израза на лицето, така че и без да ми беше казал името си, щях да открива връзката между вас.

— Но в момента, в който ти казах името, ти знаеше кой съм.

— Да.

— Защото Астрид беше говорила за мен, нали?

— Да.

— Предполагам какво ви е разказвала там в групата.

— Адам, не мога да ти кажа. Онова, което си говорим в групата, е много лично, иначе никой няма да е откровен.

— Разбирам.

Лорна се загледа в далечината, където блещукаха светлините на Албъркуерк. Когато извърна глава към Адам, той се бе загледал в огъня и се усмихваше.

— Когато бях на десет години, Астрид ме заведе за първи път на излет.

— Къде? — меко попита тя, доволна от промяната в настроението му.

— Близко до Лос Анжелис в гората „Лос Падре“. Беше по времето, когато хипарският ѝ период приключваше.

Лорна се изненада. Трудно си представяше дамата, която познаваше, някога да е била хипи. Адам замълча за малко и Лорна попита:

— И как беше на първия ти излет?

— Кошмарно.

— О, Адам! Не вярвам да е било толкова лошо.

— Не ми ли вярваш? Наистина ли искаш да ти разкажа? — Той я изгледа продължително.

— Да, и то в подробности.

— Защо?

— Харесвам ви и двамата — майка ти и теб, и по принцип се интересувам от хората, които ми допадат.

Той я погледна колебливо, впери очи в огъня и започна да разказва:

— Спомням си как пътувахме към планината. Когато слънцето залезе на запад и се здрачи Астрид паркира край шосето, подаде ми одеяло и се наметна с друго. — Адам направи кисела гримаса. — Бе ги взела от одеялата ни. Аз бях с маратонки и джинси, а мама по къса рокля, черни чорапогащи и обувки на висок ток. Разбираш ли, решението да отидем на излет беше спонтанно, както всичко, което тя правеше в живота си? — Адам разрови огъня и продължи разказа си: — Както ти казах, бе вече тъмно, когато тя пое напред през храстите и камънаците. Следвах я. Повече от час вървеше на високите токове, роклята и чорапогащника ѝ се скъсаха, но тя не обръщаше внимание. През целия път пееше някаква песен на Боб Дилън. Когато спря и хвърли одеялото си върху каменистата земя, бях ѝ страшно ядосан.

— Затова, че те е мъкнала неизвестно къде?

— Да, затова. И за хиляди други неща. Затова, че бе по-различна от майките на другите момчета, че никога яденето не беше готово навреме, че се влюбваше всеки ден в различни мъже, че бе непрекъснато превъзбудена и не можех никога да си почина, защото очаквах какво още ще се случи? Къде ще ме повлече, какво ли ще каже и ще ме изложи пред приятелите ми? Не че имах много приятели.

Винаги бяхме в движение, винаги отивахме някъде, където очаквахме, че ще бъде по-различно от предишното място, а то не беше. — Той спря за малко и се загледа в лицето на Лорна. — Както и да е. Когато тя положи одеялата на земята, бях обезумял.

— И какво се случи?

— Тя ме погледна и разбра. Каза, че толкова искала да бъде добра майка, но за съжаление, е такава, каквата е. Все гони вятъра и търси нещо, което не намира.

— Значи си я разбрал? — тихо попита Лорна.

— Не съвсем. Бях й много ядосан. Но с годините разбрах, че тя винаги е правила най-доброто, според възможностите си, разбира се. Не й е било леко, особено в онези години, сама да отгледа детето си. Но аз бях отговорност, от която тя никога не направи опит да се отърве. — Адам сдържано се усмихна. — Докато порасна и стъпя на крака, каквото и да й се случеше, винаги бях до нея. Но сега ми се изплъзва. От шестнайсетгодишна възраст имах право да оставам сам вкъщи. Когато навърших осемнайсет, заживях сам с нейното разрешение.

— Това означава, че въпреки всичко тя е била добра майка — заключи Лорна.

— Въпросът е, че аз никога не забравих, какво ми каза тя тогава по време на излета. Преди месец, когато обяви, че ще се омъжи за Максвел, ми показа пръстен и се усмихна по онзи загадъчен начин, напомняйки ми за онова време. Не може да не ти е говорила за него? — Лорна кимна. — Сподели, че най-после е намерила идеалния мъж. И беше сигурна в това. След години, преминали в търсене, тя беше намерила човека, с който щеше да е щастлива до края на живота си. А сега го изостави. Ето затова не мога да я разбера.

Лорна погледна Адам. Опасната нежност, която я обхващаше от време на време, се появи отново. Нежност, примесена с копнеж да му открие истината. Ако той знаеше, че Астрид прави всичко това, за да се убеди в правотата на решението си, щеше да е спокоен. Ако знаеше и истината за Лорна, щеше да я остави на сутринта в града и да се върне към своя уреден живот. Тя стана и се наметна с одеялото.

— Предполагам, че всичко тук ти напомня онзи излет, когато си се чувствал толкова объркан. На колко години си, Адам?

— На трийсет и шест — отговори той и присви очи подозрително. — Какво имаш предвид?

— През първите шестнайсет години изцяло си бил под влиянието на Астрид. Следващите двацет години си живял самостоятелно. Сам си организирал и подреждал живота си.

— Е, не бих казал. Никога не можеш да подредиш живота си така, както искаш.

— Но в повечето случаи го направляваш.

— Не ми харесва посоката на този разговор.

— Защото се досещаш за моето заключение, нали?

— Тогава не го казвай. — Той я погледна сурово със зелените си очи.

— Равновесието, Адам — повтори Лорна, чувствайки, че отново е успяла да съхрани тайната. Животът е преди всичко равновесие. И ти непрекъснато го контролираш.

— Никой не може дълго да контролира напълно живота си.

— Може, ако веднъж си се опарил, или го е превърнал в пепелище. — Лорна говореше по-скоро за своя живот.

Но Адам не знаеше това и с тази забележка почувства, че тя докосва нещо много дълбоко в него. Животът му не бе пепелище, Адам бе уверен в това. Животът му наистина бе организиран и балансиран.

Но поради някаква абсурдна причина в съзнанието му се появи килера му въщи с редиците излъскани обувки, подредени по цвят и предназначение — деловите и официални обувки отпред, а всекидневните отзад. Видя редиците с костюми, сгънатите и подредени ризи и пуловери, жената, с която се срещаше напоследък, му бе казала: „Ти си прекалено порядъчен. Чудесен любовник си и съжалявам, че те губя. Но никога не си открит докрай, винаги част от теб остава скрита. Ще се радвам, ако някой успее да отключи душата ти, аз не успях“.

Адам прекъсна нерадостните си мисли.

Лорна седеше сгушена в одеялото до огъня, прегърнала колене, така че той виждаше само немирното ѝ лице, върховете на белите ботуши и бляскавата ѝ коса. Представи си как ръцете му гаят копринените кичури. Съзнанието му се насочи към предишната вечер и споменът за нежните ѝ малки гърди. Желанието му да я притежава, надделяваше над цялата му резервираност и сдържаност. Искаше я от момента, когато я срещна.

„Проклетата да е — помисли си той. Защо, за Бога, при всичките тези красиви и порядъчни жени, сладострастница като нея го караше да губи самоконтрол?“

Лорна го погледна, учудена какво става в главата му. Погледът му беше изпълнен с желание и ярост. Спомените от предишната вечер завладяха и нея. Ръцете му, галеци косата ѝ, устните му върху нейните, силното му красиво тяло...

Той я желяеше силно. Само сдържаността и умението му да се контролира го бяха възпрели. Можеше да я притежава, когато пожелае, призна си тя. Но когато той реши да го направи, къде ли ще е тя? Може би трябваше да му е благодарна за сдържаността?

Адам свали ботушите и се пхна в спалния чувал.

— Приемам разговорът за приключен — каза Лорна, стараяйки се да звучи нежно.

— Да — потвърди Адам. — Може би ще си щастлива, ако наистина заспя. Тогава ще получиш посланието и няма да имаш проблеми с мен.

Лорна реши, че няма смисъл да отговаря и също се пхна в чувала. След няколко минути почувства цялото неудобство на спането на открито, с хилядите камъчета отдолу. В далечината чу някакъв лай — диво куче или койот. Заспа неусетно.

В нощта проехтя далечен тътен. Лорна сънуваше препускащ вожд на апахите, размахващ томахавка.

— Лорна, хайде ставай! Събуди се! Трябва да се скрием. — Някой я буташе и викаше.

Лорна измърмори и се зави отново, намествайки се по-удобно.

— Лорна, ставай! Всеки момент ще завали.

Лорна се обърна и отвори очи. Адам се беше надвесил над нея.

— Идва буря.

Тя окончателно се разбуди. Беше тъмно като в рог. Звездите се бяха скрили зад буреносните облаци, които се кълбяха със скоростта на експресен влак и закриваха луната. Светкавица проблесна някъде на североизток, последвана от гръм, който ѝ напомни съня. Лорна се опита да се разсъни. След това потръпна с крехките си рамене, впечатлена от цялото това природно великолепие.

— О, Адам, не е ли чудесно?!

— Бързо! — нареди Адам. Той беше грабнал под мишница навития спален чувал и бързаше към колата. — Имаме само няколко минути, за да се скрием от дъжда.

Лорна започна да си обува ботушите, но според Адам не действаше достатъчно бързо. Той се върна обратно и извика:

— Ставай!

Тя се подчини и той със светкавична бързина нави чувала ѝ и го занесе до колата, докато тя си обличаше якето.

— Адам, малко дъжд няма да ни разтопи — извика Лорна, изваждайки косата си изпод яката на якето и взирайки се в небето.

В този момент небето сякаш се разцепи и рукна пороен дъжд. Лорна не можеше да повярва. Като че ли пожарникар беше насочил струя вода срещу нея. Беше толкова смутена от неочаквано силния дъжд, че известно време не реагира и се остави да я намокри до кости.

Адам я хвана за раменете и я побутна към колата. Когато стигнаха, бързо отвори вратата и я бутна вътре. Мина от другата страна и зае мястото зад волана.

Водата се стичаше от нея и измокри седалката. Лорна се загледа в предното стъкло, наблюдавайки плющенето на дъжда, и разцепващите тъмата светкавици.

Адам запали мотора и пусна парното. Свали си ботушите, джинсите и ризата. Остана по чорапи, които по чудо бяха останали сухи, и по бельо. Лорна се изуми от умението му да се съблече в толкова малко пространство и отново се възхити на силното тяло. Той ѝ нареди да направи същото. Бе успял предвидливо да вземе част от нещата от багажника. Навлече нови сини джинси и риза. Джинсите закопча, но не бързаше да направи същото с ризата. Облегна се назад и се обърна към Лорна. Тя се бе свила до вратата, за да му стори място. Гледаше втренчено широките му гърди, които се показваха изпод ризата и усети как вълна на възбуда премина през тялото ѝ. Зъбите ѝ тракаха.

— Казах да се съблечеш! — нареди ѝ отново той, надигайки се на седалката. — Взех един от твоите куфари от багажника. Надявам се, че има нещо топло в него.

Зъбите ѝ продължаваха да тракат. Тя погледна назад и се загледа в дрехите, които той изваждаше — предимно копринено и дантелено бельо. Беше годежното ѝ бельо.

— Какво е това? — попита той разочарован. — Пълен куфар с бельо?

— Това е нощница — поправи го Лорна и стисна здраво зъби.

— Отказвам се от коментар — поклати глава той.

— Какво толкова има да коментираш! — Тя погледна назад. — На дъното има фланелки.

Адам разрови и намери една.

— Можеш да се увиеш в одеялото. — Лорна оцени неговата предвидливост да го хвърли в колата навреме.

— Все още си в мокрите дрехи, затова трепериш като лист. Събличай се бързо!

Лорна първо свали якето, а след това ризата си. Остана по дантелен сутиен, когато Адам ѝ нареди с пресипнал глас:

— Остави го. Не е мокър. — И ѝ подаде фланелката. — Сега подай краката си един по един.

Лорна беше премръзнала и изпълняваше всичко. Той събу ботушите ѝ и ги хвърли отзад.

— Краката ти са вкочанени. След малко ще се оправиш. Сваляй панталоните!

Тя изпълняваше покорно нарежданията, но не така умело, както се бе справил той. Останала без мокрите дрехи и затоплена от парното в колата, усети, че зъбите ѝ престанаха да тракат. Леко се изкиска, когато Адам я зави с одеялото.

— Не виждам нищо смешно.

— Помислих колко лесно се съблече ти в тясното пространство.

— И какво е смешното? — Златистите му вежди трепнаха. Бяха все още мокри, както и косата му. От него миришеше чудесно, на опушено дърво, на дъжд и на мъж.

— Веждите ти са разрошени. — Посегна тя и леко ги приглади.

Адам затаи дъх. Лорна погали гладко избръснатото му лице. Ръката ѝ се насочи към мъха на гърдите. Кожата му беше гладка и топла. Спомни си предната вечер.

— Косата ти все още е мокра. — Гласът ѝ трепереше, а тя продължаваше да го гали. Не знаеше как стана, не точно това бе желала.

Адам хвана ръката ѝ. Задържа я със сподавена въздишка, но не се опита да я притегли към себе си. Владееше се. Пусна я бавно и се

облегна назад.

Лорна усети, че и двамата бяха затаили дъх в очакване. Чуваше се само шумът от дъжда.

— Дай си крака — рече Адам.

— Адам, аз... — Не можа да продължи. Имаше хиляди начини да му каже, че го желае, че не е тази, за която я мисли, че истинската Лорна е страхлива. Бе готова да го попита би ли я... Ако знаеше коя е всъщност, би ли я харесал.

Той прекъсна мислите ѝ, които тя така и не набра смелост да изкаже на глас.

— Нека да ти разтрия крака. Трябва да се стоплиш Лорна. Дори и да спре дъждът, нощем е. През деня е по-лесно. Изморих се да шофирам нощем.

Лорна се поколеба, но се плъзна по седалката и премести босия си крак върху бедрата му. Почувства топлината на силните му бедра изпод джинсите.

— Топъл си — без кокетство произнесе тя.

— Как го правиш? — засмя се Адам. Започна здраво да разтрива крака ѝ, възобновявайки кръвообращението.

— Какво? — Тя се замисли колко е хубаво, когато той започна да разтрива пръстите ѝ. Миналата вечер тя му бе направила масаж. Тази вечер беше негов ред.

— Понякога имам чувство, че не си ти, че е някой друг.

Лорна се размърда и издърпа крака си. Адам го задържа и продължи внимателно да разтрива.

— Не съм аз ли, а кой? — осмели се да попита.

— Някой, който е много плах.

Лорна се втренчи в него и се поколеба дали да му разкрие истината. Но ако го направеше, всичко щеше да свърши. Ръката му продължаваше да глади крака ѝ, и тя се чувстваше чудесно. Времето, с кое го разполагаше, беше малко. Изминалите дни бяха незабравими, оставаше ѝ още малко да бъде жената, която в действителност не бе, и нямаше да бъде в истинския живот. Цената за това, за съжаление, беше да продължи играта. Ако признае истината, всичко щеше да свърши, преди да е започнало. Тя погледна през прозореца.

— Ти беше прав.

Адам я измери с подигравателен поглед, разтривайки петата ѝ. Но замълча и също погледна през прозореца.

Тя почувства как той изпъна рамене, като че ли решен да не следва повече странните ѝ напътствия.

Бурята вече отминаваше. Облаците се оттеглиха към града и луната отново се показва в цялото си великолепиe.

— По-добре ли си? — попита Адам и пусна крака ѝ.

Лорна зави босите си крака с одеялото и кимна. Попита какво ще правят по-нататък. Адам изгаси мотора и ѝ предложи да спусне седалката и да поспи малко.

Тя натисна копчето отстрани и седалката се наклони хоризонтално. Беше доволна, че той направи същото.

Лежа известно време, мъчейки се да наблюдава стичащата се по предното стъкло вода, звездите и очертанията на планините в далечината.

— Лорна... — наруши мълчанието Адам пръв.

— Какво има?

— Какво стана с посланието?

Тя се обърна и се загледа в извивката на устните му.

— Все още е нощ. Да почакаме до утре сутрин.

— Нека ти кажа какво мисля за това.

— Говори!

— Всичко, което се случи дотук, бе, за да ме заблудиш.

— И как мислиш? Получи ли се?

— Убеден съм, че когато стигнем в Албъркуерк ще позвъниш по телефона за следващите инструкции.

Лорна извърна глава и не отговори. Загледа се отново в стъклото. Адам възприе мълчанието ѝ като съгласие.

— Лорна, искам да ми кажеш нещо! — додаде той нежно.

— Не мога, Адам.

— Позволи ми да довърша. Снощи мислех дълго за това, което ми разказа. Сигурно си права, може би нещо ми липсва в живота, може би няма да ми навреди, да поживея с някой за известно време. — Лорна застина, не вярвайки на ушите си. — Но трябва да се разберем за три неща — продължи той и се обърна към нея.

— Добре. — Това беше единственото, което Лорна успя да произнесе, старайки се гласът ѝ да прозвучи равнодушно. Но той

издаваше надежда и удивление. Още пет дни щяха да пътуват из страната. Адам и тя.

— Първо! — Гласът му прозвуча сурово. Очите му я пронизаха, търсейки истината. — Искам да зная, има ли нещо незаконно в групата, в която участвате с майка ми? Нещо като укриване на данъци, някаква измама, опиати или нещо подобно. Имам нужда от истината, Лорна, каквато и да е тя. Ако лъжеш, няма да мога да разбера какво криеш, но ще усетя, че не си искрена.

За първи път Лорна го изгледа право в очите, без смущение.

— Кълна се, Адам, няма нищо незаконно!

Той въздъхна успокоен и Лорна се зарадва.

— Разбрах, че си откровена. Дори и да имаше нещо лошо, бих желал да не си въввлечена в него.

Лорна направи усилие да потисне раздразнението си.

— Адам, вече ти казах.

— Добре. Два дни се въртим в омагьосан кръг. Нека забравим за малко. До края на пътешествието или ваканцията, както желаеш го наречи, няма да се връщаме на тази тема. Съгласна ли си?

— Разбира се. — Лорна се опита да си представи невероятната седмица, която им предстоеше.

— Второ! Искам да се разбираме. Ти ще ми казваш накъде да карам, а аз ще изпълнявам, без да коментирам. Ще направя опит да се държа по-ведро. Но при едно условие! Третото! Да не бъдем любовници.

Лорна почувства червенината, която я заля. Добре че беше тъмно.

— С други думи, искаш да ми кажеш да престана да те прелъстявам.

— Криеш много неща от мен, Лорна. Не се чувствам добре, когато се любя с жена, която не познавам. Мисля, че ме разбираш. Няма да е честно към теб.

— Добре! — прошепна тя. Все пак му бе благодарна, защото знаеше, че физическата интимност между тях бе опасно нещо. Но непокорната Лорна се зачуди, колко ли дълго ще трае неговата резервираност през следващите дни.

— Добре! — каза накрая. — Мисля, че разбирам.

— Никакъв секс! — повтори Адам.

— Никакъв секс, чух вече! — промърмори тя. — Но ти трябва добре да си отпочинеш, ако смяташ да шофираш.

— Не се притеснявай, всичко ще бъде наред.

— Необходимо е да поспиш.

— Какво си намислила? — погледна я той предпазливо.

— Запали мотора и повдигни седалките.

Тя отхвърли одеялото върху облегалката. Взе дрехите си и започна да ги прехвърля отпред.

— Лорна, попитах те нещо. — Тя сложи своя куфар на мястото, на което бе седяла до преди малко. Нареди му да оправи седалката си.

— Лорна, току-що се разбрахме...

— Спри, за бога! Няма да те прелъстявам. Искам само малко да поспиш.

— Как?

— Ще спим заедно.

— Какво пак си намислила? — изгледа я той, като че ли тя наистина започваше да го прелъстява.

— Адам, миналата нощ успя да заспиш до мен. Мисля, че и сега ще го направиш. Хареса ти, нали?

Той заклати глава, гледайки я укорително.

— О, Адам! Престани да мислиш, че всичко, в което няма логика, е подозрително. Миналата нощ ти хареса да заспиш с мен? Не мисли! Бъди само благодарен, че и тази нощ ще можеш. — Той кимна и Лорна усети, че владее положението. — Оправи седалките и лягай до мен.

Той направи каквото му нареди в пълно мълчание. След петнадесет минути тя чу равномерното му дишане. Не й даваше покой мисълта, че той не желае да станат любовници.

Може би е за добро, убеждаваше се истинската Лорна. Но непокорната Лорна не се примиряваше. Поне ще е неин за двайсет и четири часа, успокои се наум Лорна, слагайки ръка върху гърдите му.

Пристигнаха в Албъркуерк следобед на следващия ден. Лорна не се възпротиви, когато Адам избра един луксозен хотел и се регистрираха там. Наеха апартамент с две спални и хол. Той я остави да си вземе вана с ягодов аромат и соли, докато отиде да провери

странното чуване, което се беше появило в колата, докато пътуваха към цивилизацията.

Използва момента и се обади на своя приятел — детектива.

— Съжалявам Адам, но не открих нищо нередно! — обяви Мани. — Дамата си плаща редовно данъците, има книжарница, две сестри, три племеннички и един племенник. Родителите ѝ са средни американски граждани. Членува заедно с майка ти в една група от жени, които заедно обсъждат проблемите си. Единственото по-пикантно нещо е, че тази Лорна е избягала от годеника си в Палм Спрингс. Служителите в книжарницата я очакват да се върне след около една седмица или нещо подобно.

— Мани, вече разбрах, че за тази жена женитбата не е въпрос от първостепенна важност — каза Адам. Говорейки, той се опита да направи връзката — куфара със сватбеното бельо, бледото, негримирано лице от фотографията на шофьорската книжка, признанието ѝ, когато бяха спрели в Аризона, че е книжен плъх.

— Може би имаш работа с шарлатанка — предположи Мани.

— Едва ли! — каза Адам, мислейки за уменията на Астрид да гримира и оформя прически. — Убеден съм, че намерих нещо истинско. Намислил съм нещо и ще го направя.

Адам се върна малко преди пет часа. Лорна беше вече облечена за разходка из града. Адам я изгледа и каза, че изглежда чудесно, успокои я, че с колата всичко е наред и се скри в банята. Старателно се изми и избърсна. Когато излезе, беше усмихнат, сякаш я питаше — а сега накъде? Лорна разбра, че той ще се придържа към споразумението им, без да ѝ опонира.

Тръгнаха към стария град, който беше в испански стил, и бе в центъра на съвременния, процъфтяващ Албъркуерк. Адам покорно приемаше всичко, така че разгледаха църквата „Сан Фелипе“, галериите и магазините около стария градски площад. Когато се свечери, вечеряха в едно мексиканско ресторантче.

— Изморен ли си? — попита Лорна, когато излязоха от ресторанта.

— Не, защо? — засмя се той.

— Не зная, като че ли витаеш някъде.

— Мисля си... — Взе ръката и без притеснение. Удоволствието, което тя чувстваше при всяко негово докосване, я обхвана и Лорна

вплете пръсти в неговите.

— Искаш ли да потанцуваме някъде?

Но тя не желаше. Мечтаеше да останат сами, въпреки че съзнаваше, че това отново е предизвикателство на съдбата.

— Не, никакви танци тази вечер.

— Тогава да се връщаме в хотела.

Тя кимна. Изминаха обратния път до колата, без да пускат ръцете си. Улиците до хотела бяха ярко осветени. Размениха си няколко думи, докато Адам паркираше, после в асансьора и в апартамента.

Барчето в хола на апартамента бе заредено с бутилка марково шампанско, вероятно подарък от хотела, което се изстудяваше в купа, пълна с лед върху шкафа с мраморен плот.

Адам ѝ предложи чаша и Лорна прие, наблюдавайки как той изважда тапата и налива искрящата течност в две кристални чаши.

Когато ѝ подаваше чашата, тя си спомни за Астрид преди три вечери, която вдигна тост за новата Лорна Смит.

— За теб, Лорна Смит! — каза Адам и думите му прозвучаха като продължение на тоста на Астрид „Която и да си...“.

Тя се усмихна меко, без сарказъм. Доплака ѝ се. Изпи до дъно чашата си на един дъх и я остави.

— Мисля да си лягам.

— Сама?

Лорна се изкашля лекичко.

— Имам предвид... — Тя си пое дъх, опитвайки се да спре да мрънка като ученичка. — Ти нае този апартамент с двете спални, не помниш ли?

Той направи жест с ръка, като че ли това е било моментно решение, отклонило го от нещо.

— Знаеш, че не мога да спя сам. Утре ще шофирам цял ден. Трябва добре да си почина. В интерес на сигурността е.

Направи крачка към нея. Тя погледна разкопчаната яка на ризата му, силния врат и загорялата кожа. Мислеше си колко е мека и прекрасна при допир.

— Ще ти помагам при шофирането — чу се да казва.

— Но аз обичам да шофирам. — Красивата му чувствена уста помръдна леко раздражено.

Лорна усети, че също прави крачка напред и се сепна.

— Отивам да спя, Адам! — каза решително.

— Приятни сънища, Лорна — засмя се той.

Но Лорна не можа да заспи. Лежеше и мислеше за всичко, което се бе случило досега. Адам се държеше някак странно, след като се бе върнал от проверката на колата. Беше нежен и сладък, невероятно благосклонен, следвайки непринудено всяка нейна приумица. Като че ли вече му харесваше. Лорна не допускаше, че той се преструва. Въпреки че в стаята беше топло, тя потрепери. Нещо се беше променило в техните отношения, без тя да разбере кога и как се бе случило. Чувстваше се несигурна, макар до преди малко да мислеше, че контролира положението. Адам се бе променил за един следобед. Беше някак различен. Може би се променил плановете си, вероятно бе решил истински да си почине — нещо, което тя се бе стремяла да му внуши. А сега се чудеше защо е толкова нервна.

Изправи се и седна в леглото. Нервно започна да оправя копринената пижама, която се беше усукала около кръста ѝ.

Запали лампата. Светлината огря стаята. Стените бяха облепени с бледожълти тапети. Дървените мебели бяха в цвят махагон. Леглата бяха покрити с копринени завивки в бледи тонове. Върху полираната масичка, която стоеше до вратата на балкона, беше поставена кристална ваза със свежи цветя. Вратата бе полуотворена и лекият бриз отвън раздвижваше завесите. Цялата обстановка ѝ действаше успокояващо, но Лорна не можеше да се отпусне. Загаси светлината, решавайки, че предпочита меката улична светлина, която се прокрадваше през завесите. Лежеше в тъмнината и мислеше. Неочаквано вратата на другата стая се отвори и тя затаи дъх какво ще последва. Преглътна.

— Адам?

— Промених намеренията си — каза той. Лицето му беше в сянка, силните му ръце и рамене се очертаваха на фона на светлината, идваща отвън. Беше с пижамата, която бе купил предния ден.

— Относно какво? — Гласът ѝ бе нисък и някак чужд.

— Относно нашето споразумение. — Той се насочи към нея с боси крака по килима.

— Нима?! — промърмори тя. Не знаеше какво да мисли. Прибра краката си под завивките и му направи място да седне на края на леглото. Беше в очакване той да започне да ѝ задава въпроси, да

изяснява коя е тя, къде е Астрид и какво ще последва оттук нататък. Опря глава о таблата на леглото и се загледа в тавана. Беше решила да му разкаже всичко. Но Адам мълчеше. И тогава той посегна към нея. Тя почувства пръстите му по шията си. Въздъхна и обърна глава, за да го вижда. Той я погледна в очите и започна да разкопчава пижамата ѝ. Тогава тя разбра за коя част от споразумението говори той.

Нямаше да направи нищо, за да развали този магически миг. Истината скоро щеше да излезе наяве. Но не сега, не тази нощ.

— Ще се любим ли, Адам? — чу се да пита, когато той разкопча и последното ѝ копче.

— Да.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Адам смъкна копринена ѝ пижама и Лорна веднага почувства ласката на нощния въздух по гърдите ѝ.

— Знаеш ли, Лорна, ти си много красива!

— Наистина ли? — погледна тя гърдите си.

Те блестяха като алабастър в слабо осветената стая, зърната им постепенно се втвърдяваха с нарастването на възбудата ѝ.

Той се усмихна.

— Да, така е.

Тя го погледна и срещна очите му. Бяха унесени, изпълнени с обещание и желание. Адам наведе кестенявата си глава и зацелува голите ѝ гърди. Сърцето ѝ забави ритъм и по вените ѝ се разля наслада.

Тя зарови пръсти в косата му. Усещането, когато го галеше, бе чудесно. Адам продължаваше да целува гърдите ѝ, и постепенно достигна до едно от зърната. Кръвта ѝ запрепуска лудо и тя извика, когато той засмука зърното отначало леко, а след това по-силно, докато не почувства настойчивите му устни да предизвикват горещи вълни по цялото ѝ тяло.

За момент Адам вдигна глава, но тя го притисна към себе си. В отговор на сладострастния повик устата му се насочи към другата ѝ гърда и той по същия възбуждащ начин повтори всичко отначало. Удоволствието ѝ ескалира. Лорна простена високо. Адам се отдръпна.

Лорна продължаваше да гали главата му, като го гледаше в очите. Устните му бяха подпухнали и овлажнени от целувките.

— Харесва ли ти по този начин? — попита с кадифен глас.

— Да — отвърна тя, галейки раменете му. Никога досега в живота си не бе се чувствала така свободна, отвръщайки на ласките на мъж, водена единствено от желанието на тялото и сърцето. Бе се случило, защото тя бе толкова различна от предишната Лорна. Осъзна, че притежава нещо ново, магическо, което съвпаднаше изцяло с нейната

дълбоко стаена чувственост. Беше жена, която знае как да дарява и да получава удоволствие, без каквото и да е колебание и чувство за вина.

Лорна въздъхна дълбоко. Насладата леко опъна нервите ѝ. Тя поотпусна ръце, за да си почине. Изтегна се между възглавниците и изви тяло като ленива котка.

— Целуни ме отново, Адам!

— Ненаситна си! — измърмори той.

— Да, наистина съм ненаситна.

Адам се излегна до нея и я погледна открито в очите. Лорна играеше с разпиляната си по възглавниците коса и люлееше глава.

— Моля те, целуни ме, Адам!

— Ей сега, имай търпение.

— Обещаваш ли?

— Обещавам, но първо... — Гласът му затрепери.

— Да. Кажу ми, Адам, каквото пожелаеш.

Погледът му гладно се плъзна по нея от косата до босите крака.

— Пижамата ти е прекрасна, но скрива тялото ти.

Без да се притеснява ни най-малко, тя повдигна бедра.

— Тогава я свали докрай.

Белите му зъби проблеснаха в тъмнината, когато постави ръце на кръста ѝ, за да свали дрехата. Лорна изстена от удоволствие, когато почувства топлината и твърдостта на дланите му по голата си кожа. Коприната се плъзна надолу по краката ѝ.

— Така по-добре ли е?

— Да, разбира се. — Погледът му погали краката ѝ. Кожата на бедрата ѝ тръпнеше в очакване на удоволствието.

Лицето му бе така близо, че тя почувства дъха му във врата си. Отметна коса и се обърна към него. Следващите мигове я зашеметиха с неповторимото си очарование.

Първо я целуна. Тя посрещна устните му, учудвайки се, че ѝ бяха така познати и близки.

Непрестанно зовеше името ѝ, поемайки си дъх. Продължи да я целува съвсем леко, смесвайки дъха си с нейния и едновременно сваляйки бельото ѝ. Накрая го пусна на пода.

Прикова я с дълбока целувка, притискайки се в нея с такава наслада, че мъхът на гърдите му погъделичка меките ѝ гърди. Тя изви глава назад, откъсвайки се от прекрасната целувка, но той веднага се

насочи към шията ѝ, към деликатната нежна ключица и отново към гърдите ѝ. Лорна извика и му подаде устни, извивайки се в ръцете му.

Скоро тя напипа ластика на пижамата му и я смъкна. С малко усилие и ненаситна настойчивост, губейки се в усещанията от устата му върху гърдите си, но с намерение да открие и други места за наслада, тя го примамва да застане на колене пред нея. В полутъмната стая се чуваше само задавен шепот. Най-накрая и той остана гол. Лорна го изгледа отгоре до долу, отчитайки, че всяка една част от тялото му е прекрасна.

Той тихичко се засмя.

— Какво има?

Тя го погледна с премрежени от страст очи.

— Всичко у теб е красиво. — Докосна го лекичко. Беше толкова естествено. — Всяка твоя част, ти, целият... — След това го прегърна.

Адам изпъшка от удоволствие и изви назад глава. Лорна започва бавно да изучава всяка част от него.

— Така харесва ли ти? — попита тя.

Адам не отговори, а и нямаше намерение. Но отговорът се съдържаше в начина, по който реагира на докосването ѝ. Беше изцяло под нейна власт.

— Адам?

Той промърмори нещо неразбрано.

— Помниш ли вечерта в мотела, в Уинслоу. Тогава аз бях отгоре. Мислиш ли, че и сега можем да го направим така? — За момент тя престана да докосва гладката му кожа и се загледа в лицето му. Безмълвно, Адам я пое в ръцете си и я премести отгоре, изпълнявайки желанието ѝ.

На Лорна ѝ хареса новото положение отгоре, но за секунда той я спря. Очите му излъчваха онази твърдост и дълбочина, които тя добре беше запомнила от вечерта, прекарана в планината на открито, когато той задържа ръцете ѝ, и я възпря да го докосва, докато навън плющеше дъждът. Но в този момент всичко бе различно. Сега отново я бе възпрял да го докосва, но защото силно искаше той да започне.

Адам започна да я милва, задържайки погледа ѝ. Влагаше толкова нежност и плам.

Зад леките завеси градът светеше, приличащ на тайно скривалище за скъпоценности, скътани в джоба на мошеник. Но вътре,

в тази тъмна стая, бяха само една жена и един мъж.

Адам почувства нейната искреност и готовност, и започна леко да я направлява. Лорна се отпусна върху него, поемайки го целия вътре в себе си. Възгласите, които той издаде при пълното им сливане, бяха продължение на нейните.

Тя се изправи, когато той започна диво да се движи, следвайки ритъма му. Адам заговори, устните му зашепнаха безумни неща в косите ѝ, докато тя обезумяла го целуваше. Бяха като подивели от страст. И двамата. Бяха постигнали свободата, която твърде дълго бяха търсили. Извиваха тела в първичен любовен танц и стенеха. Този танц нюансираше в хиляди разновидности от усещания. Той преливаше, променяше се и отзвучаваше, така че накрая никой не знаеше кой води и кой следва. Отначало тя бе отгоре, но след време се размениха и вече отгоре, той я притегли плътно към себе си, налагайки бърз и твърд ритъм.

Тя поемаше всяка частица от него, издавайки безразсъдни звуци на безпаметно удоволствие, призовавайки го да не спира, притискайки дръзко гърди до сърцето му.

Финалът от удоволствието дойде постепенно, издигна ги и те го приеха, вперили очи един в друг. Ритъмът им затихна от само себе си, като бавно спускаща се откъм планините дъждовна пелена върху дълго чакалата жадна земя.

Лорна не преставаше да зове името му, докато той отдръпваше тяло от нейното. Тя го прегърна поривисто, учудена как бе живяла досега без прегръдките на Адам Гантри.

Приятно изморени, те се отпуснаха на леглото един срещу друг. Лорна се усмихна в тъмнината. Постепенно дишането на Адам се успокои и той заспа.

Оттук нататък те не се притесняваха от двете самостоятелни спални. Когато пожелаеха, можеха да си принадлежат, независимо къде. Малко по-късно и Лорна заспа.

На няколко пъти се събуждаше и усещаше топлината на тялото му. Постоянно мислеше за случилото се. Това бе любов и тя бе благодарна на Бога.

— Адам? — прошепна колебливо.

— Спи, спи! — И той я прегърна още по-здраво, дарявайки я с целувка по разрошената коса.

Вътрешно се обвини за страха си. Ръцете му я държаха крепко и нищо не бе по-хубаво от това да чувства дъха му в косата си. Най-накрая Лорна се предаде, сгуши се в него и затвори очи. Когато настъпеше денят, тяхното диво приключение щеше да продължи, но на колела.

На другия ден закусиха бързо и продължиха пътуването.

В четвъртък, преди да стигнат град Амарило, тя накара Адам да спре и го завлече в полето. Няколко крави край пътя любопитно ги изгледаха.

Отначало Адам протестираше, че правят нарушение, навлизайки в чужд имот, но настроението му бързо се промени и той отново изпадна в благоговение пред нея.

По пътя видяха две дузини кадилаци един до друг, полуизгорели, забили предници в изровената земя. По-късно щяха да научат, че това са коли на милионера Стенли Марш Трети. Но за Лорна гледката от полупотъналите коли бе като магическа абсурдност и това я очарова. Тя си представи как тези, вече безнадеждно остарели и изгнили коли, бяха забили носове в калта и бяха останали тук завинаги. Гледката ѝ напомни за колата на Астрид, която бе останала някъде в пустинята между Палм Спрингс и Прескот.

— О, Адам, не е ли чудесно! — възкликна Лорна.

— Можеш да видиш подобно нещо само в Америка. — Той я придърпа в прегръдките си, нашепвайки ѝ, че е луда, и я зацелува пред влажните големи очи на кравите.

— Адам! Какво ти става? — задъхано извика Лорна.

— Изпитвам някакво диво очарование, луд съм по теб!

Следващата нощ прекараха в Амарило. На следния ден тя импровизира телефонно обаждане и обяви, че поемат към Тексас.

В сряда и четвъртък пътуваха през Лувок и Абилене, като преминаха през центъра на Далас — „Форт Уърт“ и обратно през Уихитра. Пренощуваха там. Лорна беше тази, която в ранните часове на деня пожела да се любят, чувствайки леко съжаление, че шестте дни, които им оставаха, са много малко време. Всичко сякаш току-що бе започнало, а краят приближаваше.

След като се нахраниха добре продължиха към Оклахома и в петък следобед бяха в града.

— Предлагам да продължим — меко подхвърли Лорна. Предната вечер беше осъзнала, че времето на истината настъпва и едва сдържаше сълзите си, гледайки картата и проследявайки пътя до Хот Спрингс в Арканзас — последната им цел.

Адам ѝ хвърли бърз поглед и се усмихна.

— Накъде? — попита той. Прозорецът му беше отворен и златистата му коса се развяваше. Беше загорял и отпочинал. Беше във форма както винаги, но без да е напрегнат. Ако целта на Лорна бе той да си почине, можеше да приеме, че е свършила добра работа.

Но тя се чувстваше някак неспокойна.

— Лорна... — погледна я загрижено той. — Нещо лошо ли се е случило?

— Няма нищо Адам — каза тя, погледна картата и насочи поглед към пътя. — Хенриета.

— Какво?

— Оклахома, Хенриета! Тази вечер ще спим там.

— Свикнах да не задавам въпроси. — Адам се усмихна отново, с онази открита усмивка, която не го напускаше от вълшебната нощ, която бяха прекарали в Албъркуерк. Вероятно тя нямаше да я види повече, когато се срещнат с Астрид и истината излезе наяве. Тази вечер бе последната, която щяха да бъдат заедно. Внезапно този момент и всеки следващ, прекарани заедно, започнаха да ѝ се струват безкрайно скъпи.

Лорна се помъчи да запомни всеки момент, всеки трепет, за годините, които ѝ предстояха да живее сама. Впери празен поглед през прозореца. Преминаваха през земите на Оклахома, ширналите се житни поля. Вятърът галеше косите ѝ и милваше лицето ѝ, с влажната ласка на многобройните реки, пресичащи щата. Беше доста различен от този в югозападните пустини в Тексас, които останаха зад гърба им преди три дни.

— Красиво е, нали? — сподели възторга ѝ той.

— Мечтая това пътуване никога да не свършва! — прошепна Лорна.

Адам замълча. Погледнаха се, очите му бяха празни. Шофираше леко съсредоточен, подал лакът през отворения прозорец.

— Всичко хубаво един ден свършва. Щастието е толкова мимолетно — добави тя, осъзнавайки, че не трябва да го казва.

— А ти си представяше, че не е така, нали?

— Не искам да мисля за това.

— Да, познато ми е.

— Как успяваш да приемаш всичко толкова спокойно?

— Нали точно това искаше? — Гласът му бе вбесяващо равен и мек.

— Поне можеш да кажеш, че ще ти липсвам, когато всичко свърши! — изрече тя с тон на капризно дете и моментално се намрази за тези думи.

— Не ставай досадна, Лорна! И престани да ме предизвикваш!

— Не те предизвиквам!

Адам я погледна отново. Само толкова. Тя осъзна, че се държи неразумно и притихна. След малко добави:

— Тази вечер ще се разделим, Адам.

— Уплаши се, че ти предстои още една дива нощ в Хенриета?

— Точно така. Тази нощ трябва наистина да получа важно послание.

— Добре — прозвуча спокойно. А как иначе? Вече седмица той бе в очакване и най-накрая щеше да научи истината. Бе готов да почака още малко. Обхваната от необяснимо безразсъдство, Лорна додаде:

— Това ще бъде нашата последна нощ, Адам!

— Не вярвам!

— Така е, за съжаление. Но аз ще направя всичко възможно, никога да не я забравиш.

Мястото, което Лорна търсеше, се оказа на няколко крачки от мотела, в който се настаниха. Намери го, след като поразпита келнерката в ресторанта за нощния живот тук.

— Търсите нощен клуб вероятно? — уточни келнерката с типичен за жителите на Оклахома акцент.

Лорна я убеди, че търси точно това и тя я упъти.

Пред клуба имаше множество паркирани коли. Сградата отвън не бе нищо особено, дори изглеждаше някак сива и неприветлива.

— Не ми изглежда толкова лошо — каза Адам, след като плати входните билети и я поведе към една маса близо до стената.

Лорна замълча. Осъзнаваше, че настроението ѝ е взривоопасно и той вероятно го усещаше. Адам изгледа одобрително двамата яки

мъже, застанали до вратата. Лорна беше убедена, че той очаква нещо да се случи в Оклахома, но едва ли в този бар.

Келнерката се появи и двамата си поръчаха бира. Донесоха им изстудени бутилки. Адам отпи и се заслуша в изпълнението на цигулара от оркестъра. Лорна огледа мястото без ентусиазъм. Дали щеше да успее да се измъкне за малко за поредното послание? Салонът бе във вид на подкова. Бар, в центъра дансинг и оркестър. Те седнаха в единия край. До тях имаше билиардни маси. Лорна се оглеждаше наоколо, но същевременно не изпускаше от поглед и Адам. Беше облякъл каубойски костюм, който бяха купили във Форт Уърт. Ризата беше с платка с множество седефени капси. Шапката също бе каубойска, филцова. Спомни си как я бяха избрали, спорейки за цвета. Буца заседна в гърлото ѝ.

Адам забеляза, че тя го гледа.

— Харесваш ме с тази шапка, нали? — долови тя думите му въпреки музиката. Той я свали и я сложи на главата ѝ, очаквайки тя да вдигне очи и да се усмихне.

Лорна стисна клепачи в усилие да не заплаче. Усети, че бързо трябва да се измъкне навън, за да се овладее.

Стана бързо от стола и остави шапката на масата.

— Скоро ще се върна.

— Лорна! — извика той след нея с глас, пълен със страх и мрачни предчувствия. Но тя продължи към вратата, промъквайки се между танцуващите двойки. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, които се опитваше да преглътне. Със замъглен поглед тя се блъсна в сто и десет килограмовия играч на билиард, който в момента се бе навел, за да направи печелившия удар. Уплашена от внезапно настъпилата тишина, Лорна бързо се извини и понечи да се отдалечи, но играчът я хвана за рамо.

— О, скъпа, постой за минутка!

Лорна се взря в леденостудените му сини очи.

— Аз... Съжалявам много! — промърмори тя.

— Ти току-що провали играта ми!

Тя усети, че непознатият е пиан. Той посегна и я прегърна през рамото.

— Виждаш ли тази топка, скъпа?

— Имате предвид осмата?

— Да, точно така. — Той подбираше внимателно всяка дума, като че ли разговаряше с не особено схватлив човек. — Бях готов да я вкарам и сега онзи мъж спечели. — Той посочи към хилещия се висок мъж отсреща през масата, подпрян на щеката си. Лорна кимна.

— Това е Лестър. Сега е негов ред. Лестър не е така добър като мен, но все пак е достатъчно добър — изпелтечи дебелакът.

— Вижте, искрено съжалявам!

— Оставете я — със спокоен равен глас произнесе Адам, който незабелязано се бе приближил.

Огромният мъж погледна над главата на Лорна.

— Твоя ли е? — попита играчът, като че ли Лорна беше нещо, изпаднало от джоба на Адам. — Доста е хубавичка, но ще трябва да се научи да внимава.

Лорна потърси с поглед Адам. Лицето му бе сдържано. Той се огледа за охраната. Единият бе до вратата, но гледаше в обратна посока, а другият никакъв не се виждаше.

Адам пристъпи към гиганта. Лорна се оказа между двамата. Оркестърът бе спрял да свири и танцуващите, намиращи се в непосредствена близост, наблюдаваха разпратата със затаен дъх.

Играчът на билиард и Адам се изгледаха яростно.

Лорна уплашено местеше поглед от единия към другия.

— Моля ви! Аз съм виновна. Няма ли някакъв начин да оправим нещата?

Играчът я погледна, след това извърна глава към Адам и изведнъж лицето му се разтегна в усмивка.

— Ама, разбира се, че има! Хайде да танцуваме.

— Оставете! — процеди Адам. — Свалете ръцете си от нея.

— Не! — Лорна бързо се намеси. — Адам, всичко е наред.

Тя се освободи от ръцете на гиганта, който помирително потупа Адам по рамото.

— Всичко е наред, приятел.

Лорна погледна към Адам. Лицето му беше безизразно. Защо не я оставеше сама да се справи със ситуацията?

Накрая и Адам отстъпи. Всички наоколо въздъхнаха, но тя почувства, че схватката все още не е приключила.

— Хайде, скъпа, да потанцуваме.

Лорна покорно тръгна пред играча на билиард, мислейки, че няма да е кой знае какво да изтанцува един танц с него.

— Между другото, да се представя, Дал Диърборн.

Тя изви глава нагоре, за да види грубоватото му лице. Акцентът му ѝ подсказа да се държи на разстояние.

— Имаш предвид Дал като Далберт, е, и какво от това? — сладко измърка тя.

Веждите му се извиха нагоре.

— Този път ти прощавам, малката, но те предупреждавам. Никой не нарича старото момче така. — Той рязко я притисна към себе си и измърмори някаква заплаха в ухото ѝ. Лорна отново усети колко бе пиян.

— За бога! Какво прави такова невинно създание като теб с този каубой?

Лорна бе готова да забие пръсти в малките му кръгли очи. Но вместо това измърмори още по-сладко.

— Не е такъв, за какъвто го мислиш. Аз съм негова заложенка.

— Какво? — Далберт за секунда се отдръпна и я изгледа намръщено.

— Аз съм негова заложенка. Той е по следите на Астрид Гантри и аз съм тази, която мога да го заведа при нея.

— Кой е Астрид Гантри?

— Но ти никога не си чувал за Астрид Гантри, нали? — подигра му се тя.

— Да, не съм чувал — измърмори Дал. — Имам телевизор, но... — Той я придърпа към себе си. — Но не ти вярвам, малка госпожице. Шегуваш се със старото момче. — Огромната му ръка се плъзна по гърба ѝ.

Лорна едва се сдържа, когато огромните му лапи се спуснаха по прилепналите и джинси и изговори провлачено:

— Един сантиметър по-надолу и ще останеш без една ръка, Дал! Той снизходително отдръпна ръце.

— Какво ще кажеш двамката да организираме нещо весело и да се измъкнем от твоя кавалер?

Танцът свърши.

— Не, благодаря! — изрече тя и се измъкна от прегръдката му, но веднага попадна в обятията на Адам, който я чакаше накрая на

дансинга.

Танцуваха мълчаливо известно време. Лорна се притисна към него, развълнувана от силното му тяло. Чувстваше, че той не е достатъчно щастлив, но му бе благодарна за прегръдката.

Един или два пъти тя вдигна глава с надежда. Но под шапката, лицето му бе сдържано. Беше готова да се обзаложи, че иска час по-скоро да напуснат клуба и да се върнат в мотела, но някой потупа Адам по рамото.

Дал Диърборн не беше се отказал.

— Ще имаш ли нещо против да ви разделя? — изрече дебелакът с нахакана подигравателна изисканост.

— Да, имам нещо против! — каза Адам и продължиха да танцуват.

— Попитах те доста учтиво. — Ръката на Дал стисна рамото на Адам.

— Предлагам ти да си махнеш ръката! — предупреди го Адам и спря да танцува. Повечето двойки наоколо направиха същото.

— Откъде си? — попита играчът на билиард. — Откъде е тази шапка? — Той сграбчи шапката, която Лорна така много харесваше.

— Далберт! — изкрещя Лорна. — Върни я веднага!

— Как ме нарече? — обърна се гигантът към Лорна.

— Стой настрана, Лорна! — нареди ѝ Адам.

— Но той е грубиян. Няма да допусна да ти отмъкне шапката.

— Предупредих те да не ме наричаш така, скъпа!

Оркестърът засвири отново, но повечето танцьори стояха и ги наблюдаваха.

Лорна отпусна безпомощно ръце.

— Далберт! — настоя тя. — Върни му шапката веднага!

— По-добре му я дай, Дал — посъветва го един от танцуващите. — Госпожицата изглежда сериозна.

Далберт пусна шапката на земята и я смачка с крак. Лорна почервения като рак. Втурна се към натрапника, но Адам я изпревари и заби юмрук в челюстта му.

След това настана хаос. Неколцина здравеняци измъкнаха Далберт от дансинга. В бъркотията всеки нанасяше удари. Мъжете наскачаха да защитават дамите си, мислейки, че самотните негодници на бара ще се възползват от суматохата и ще ги отвлекат, беше доста

комично. Дори охраната се оказа безсилна през развилнелите се примитивни страсти.

Лорна държеше на всяка цена да намери шапката, която заедно бяха избирали. Бе я купил заради нея. Не можеше да допусне Адам да я загуби. Тя не я изпускаше от поглед, докато биещите се мъже я подритваха насам-натам и я тъпчеха.

— Лорна, да вървим! Остави! — мъчеше се да я изтегли от дансинга Адам.

Но тя се отскубна от него и се втурна да вземе шапката. Едва успя да хване периферията, когато Адам се приближи и я издърпа рязко, точно в момента, когато един ботуш я ритна в рамото. Успя да я изведе от центъра на битката, навещайки се дод летящи столове и хаотични удари, избутвайки я пред себе си в посока на тоалетните.

Тя хвърли още един последен поглед назад. Далберт Диърборн едва се крепеше между двамата яки мъже от охраната — с насинено око и кървящ нос. Той гледаше пиянски унило — бе се навоювал за тази нощ.

Адам я поведе към аварийния изход. Излязоха на чист въздух. Наоколо бе пълно с паркирани коли, все крайслери. Адам отвори вратата на колата си и настани Лорна вътре. След това зае своето място зад волана. Като по чудо успя да изтегли колата от препълнения паркинг без никакъв инцидент. Лорна мълчеше през цялото време. И други шофьори, които бързаха да се измъкнат от битката в бара, трескаво маневрираха с колите си. За Лорна всичко, което се случваше в този момент на паркинга, бе като истинско състезание от Формула Едно. Сърцето ѝ замря от уплаха сред ревящите мотори и свистящи гуми. Скоро излязоха на магистралата към мотела. Когато пристигнаха, Адам угаси мотора и всичко потъна в тишината.

— Трябва да сме благодарни, че не ни тикнаха в местния затвор! — промълви той след минута.

— Така е. — Лорна се загледа в шапката, която все още стискаше. Беше смачкана и покрита с отпечатъци от ботуши. Сълзите ѝ напиреха.

— Вероятно ще ми съобщиш, че си получила посланието по време на скандала? — подхвърли невъзмутимо Адам.

Тя се насили да го погледне.

— Не, Адам. Няма да кажа това.

— Следователно ти предстои да звъниш по телефона?

— Не.

Той я изгледа внимателно и попита:

— Да не би най-накрая да си решила да ми кажеш нещо?

Лорна запази самообладание.

— Да. Истината е, че не получавам никакви инструкции.

Последва тишина, изпълнена с напрежение.

— Какво имаш предвид?

Лорна си пое мъчително дъх и призна:

— Всичко измислих аз. След като Астрид ми се обади в „Кафе Бока“ в Уинслоу сутринта миналата неделя.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Адам излезе от колата, без да промълви дума и я поведе към стаята им. Лорна седна на стола до своето легло и започна да му разказва за всичко от самото начало. За унижителното бягство на Джефри, за промяната, която си бе наложила с помощта на Астрид, за нелепата целувка на червенокосия Теди от хотела и за всичко останало. Бе се забравила от лъжи.

Адам седеше до малката масичка и я слушаше. Лорна не бе в състояние да издържа на погледа му, докато разплита една след друга лъжите. Загледа се в акварела над леглото. Беше зимен пейзаж с оголели дървета, извисени към оловносивото небе и бяла кошута, пиеща вода от полузамръзнало поточе.

Картината бе уловила един чудесен миг, помисли си тя. За скромен мотел в Хенриета, Оклахома, бе изненадващо добра. Въпреки че продължи да се вира в пейзажа, Лорна осъзна, че всъщност не я харесва. Кошутата бе толкова самотна на фона на заспалата природа. Подобно на Лорна, която мечтаеше за топлината на пролетта, освободила се от сковалите я като мраз лъжи.

Когато свърши разказа си, тя се насили и погледна към Адам.

— Това ли е всичко?

Тя кимна.

Светлината от лампиона на масата, осветяваше косата му, но очите му бяха в сянка и тя не можеше да прочете мислите му. Усети, че безсмислено стиска някакво шалче и го пусна в куфара до нея.

— Предстои ни среща с майка ми, утре, така ли?

— Да, утре на обяд пред централната поща в Хот Спрингс.

— Добре!

— Това е самата истина. Зная, че след всичко това не ми вярваш, но... — Погледна го открито в очите и сведе поглед към празните си, отпуснати безпомощно, ръце.

— Напротив! Вярвам ти! — поясни той.

— Така ли? — колебливо попита тя. Знаеше, че той няма да ѝ прости измамните.

— Когато се опитвам да събера всичко в едно, нещата съвпадат.

— Нима? — възкликна Лорна подозрително.

Смущаваше я фактът, че той не реагира така, както тя очакваше. Не показва да е ядосан. Според нея това означаваше, че той приема равнодушно превъплъщението ѝ в дивата Лорна Смит, докато в действителност я смята за изоставено сиво мишле, което продава книги на дребно.

— Учудва ме равнодушието ти — рече тя.

Адам се закашля.

— То е само привидно. Не само ти трябва да се изповядваш. Аз също. Разбрах някои неща за теб от документите ти в хотела в Уинслоу и веднага се обадох на един познат детектив. Поръчах му да ми направи справка за теб. Обадох се отново, когато проверявах колата в Албъркуерк и той ме информира за всичко.

Нежелани спомени нахлуха в съзнанието ѝ. Представи си стаята в Албъркуерк и себе си лежаща на кревата, молеща Адам да я целуне още веднъж. Припомни си еротичното очарование на ласките им тогава, както и през останалите вечери.

— Ти си знаел?! — едва промълви тя. Магическият сън, в който бе чувствена сирена, се бе разтопил в суровата реалност. — Това означава, че преди Албъркуерк ти вече си знаел всичко за мен? Коя съм, откъде съм... И ме остави да си въобразявам, че не можеш да устоиш на моя чар.

— Лорна... — Тя срещна милите му, нежни, изпълнени с внимание, очи. Разбира се, че той не ѝ се сърдеше. Той я съжаляваше. И през цялото време вероятно е било така. — Беше толкова хубаво! Разбрах, че няма нищо нередно около вашата женска група. Убедих се, че мога да продължавам играта.

— Дори и да правиш любов с мен?!

— Моите претенции бяха не по-малко измамни от твоите.

Лорна трябваше да приеме неговото обяснение. В крайна сметка той не се представяше за някой друг.

Нещо повече, тя беше тази, която настойчиво се стремеше към промяна. За него всичко бе добре дошло. Той просто бе следвал обстоятелствата и бе поддържал фантазиите ѝ.

— Лорна, ти наистина желаеше да се любим! — произнесе той в отговор на нейните мисли. — Когато разбрах коя си, не видях причина да се отказвам от теб.

Лорна стана, отиде до прозореца и се загледа в осветения плувен басейн навън.

— Сега разбирам. Било е нещо като внимание, като реверанс — промълви съкрушено тя. — Внимание към жена, която изгаря от страст и желание.

— Не беше точно така.

Чу стъпките му и го усети зад гърба си. Обърна се и протегна ръце да го възпре. Той спря и вдигна длани в знак на помирение.

— Добре. Няма да те докосвам. Но не мога да допусна да мислиш, че съм правил любов с теб просто ей така, за да се възползвам. Аз те желаех, Лорна! Исках да се любим.

През цялото време тя се бе надявала той да се влюби в нея. Причината бяха всичките онези безумни неща, които ѝ бе шепнал в мигове на откровение. Толкова прекрасни нощи, цяла седмица, обвита в магия. Вероятно сега ѝ казваше истината. Никой не можеше да се преструва на толкова нежен. Но какво ли разбираше Лорна от мъжете и способността им да преживяват любовта? В живота си не бе имала много връзки и смяташе, че не разбира достатъчно другия пол.

Например Джефри, за когото бе убедена, че е идеалният мъж за нея. Като че ли и той я приемаше така. И след като не бе успяла да задържи този срамежлив скромнен счетоводител, какво я караше да мисли, че може да притежава Адам? Той беше красив, интелигентен, изискан. Всичко, за което една жена можеше да мечтае. Лорна винаги бе мечтала за такъв мъж, но сега, когато го бе срещнала, разбираше, че не може да го притежава. Мечтите бяха едно, реалността друго и тя трябваше да я приеме. Нямахме никакъв смисъл да разискват повече нещата. Утре по обяд всичко щеше да приключи.

— Много съм изморена, Адам. А и утре ще пътуваме рано сутрин — промълви тя.

Той я погледна с умиление.

— Разбирам. Ще се върнем на това по-късно, когато се срещнем с Астрид и ще доизясним всичко.

— Няма повече какво да ти кажа.

— По-късно ще говорим! — настоя той кротко. — Бе доста непочтено да ровя из документите ти. Прости ми!

— И двамата сгрехихме! — отвърна бързо тя. — Хайде да забравим всичко засега, съгласен ли си?

— Добре, засега.

Последва една от онези напрегнати минути на мълчание, когато той я гледаше така разбиращо, че ѝ се прииска да завие от болка. Накрая колебливо заяви, че отива да си измие зъбите.

— Добра идея, да се опитаме да поспим тогава. — Но Адам продължаваше да стои, преградил пътя към банята, като че ли очакваше от нея да направи нещо.

— Извини ме, но...

— О, извинявай! — Отдръпна се той като невнимателен минувач, препречил пътя ѝ.

Лорна се скри в банята. Изми си старателно зъбите, а след това лицето. Страхуваше се да се погледне в огледалото, без маската на грима. Беше като в старите приказки за феи, помисли тя. В полунощ Пепеляшка отново се бе превърнала в малкото дрипаво момиче.

Тя бързо излезе от банята и си легна, обърна се и се зави през глава. Чу как той излиза от банята и се помоли да не последва коментар относно промяната в уговорката им за спане. Чу как босите му крака се отправят към нейното легло.

— Както си се завила, разбирам, че искаш да ми покажеш нещо.

Лорна се престори на заспала. Но не издържа и го погледна. Тя лежеше в някаква емоционална агония, докато той стоеше и чакаше отговор.

— Наистина съм много изморена.

— Предпочиташ ли да спиш сама?

— Да! — взривоопасната думичка разцепи тишината. За момент Лорна си помисли, че Адам ще изкрещи нещо, но той само сви рамене и промълви с безизразен глас:

— Добре — обърна се тя и го чу как легна на другото легло.

Потеглиха в седем сутринта. Петте часа път до Хот Спрингс ѝ се сториха безкрайни. В затвореното пространство на колата, усещайки емоционална пропаст помежду им, Лорна и Адам се прикриваха зад болезнена взаимна вежливост.

Скоро преминаха от хълмистите зелени поля на Оклахома в гъстите гори на Арканзас. Лорна забеляза колко бе красиво. Адам се съгласи. Изгледът наистина беше чудесен.

Напуснаха шосето за Риселвиле, поемайки към Хот Спрингс, курорт с множество минерални извори и огромен парк. От главното шосе поеха към Парк Авеню, преминаха покрай музея на Тусо, насочвайки се към центъра.

Стигнаха до централния минерален извор, където от век насам се отбиваха пътници да пият от минералната вода, извираща дълбоко от недрата на земята.

— Астрид ми е разказвала, че баба ми е работила като масажистка в една от баните — обясни Адам.

— Така ли? — учуди се Лорна. — Колко интересно!

Наближиха пощата. Лорна веднага съзря Астрид до мерцедеса, облечена в светлозелена дреха. Черната ѝ коса блестеше на слънцето.

Тя забеляза колата на Адам и им помахала. Бе прегърнала през кръста висок възрастен мъж.

— Това ли е той? — попита Лорна.

— Да — отговори Адам. — Максвел Холандър. Явно, че са се разбрали без моя помощ. — Погледна към Лорна кисело и добави: — Стана така, както ти каза.

Лорна го погледна с надеждата да долови любовта и копнежа, които изпитваше към него. Чистото ѝ лице, излъчваше искреност и невинност. Косата ѝ бе прибрана назад, не бе сложила никакъв грим.

— Лорна! — обърна се меко към нея той.

Тя знаеше, че като възпитан човек, той ще се държи внимателно. Премести поглед от любимото лице и загледа през прозореца.

— Там има свободно място за паркиране.

Адам спря колата. Лорна изскочи бързо. Астрид се устреми към тях, смеейки се и дърпайки Максвел Холандър със себе си. Когато се изправиха една срещу друга, Астрид застина за минутка като красива екзотична птица. Блесналите ѝ очи се преместиха от сина ѝ към Лорна и обратно.

— Добре! — провлече тя със силно изразен арканзаски акцент. — Всички най-накрая сме тук. — Тя се обърна с усмивка към Максвел. — Всички сме заедно, както искахме да бъде.

Максуел Холандър я погледна победоносно. Астрид се засмя и прегърна Лорна през раменете. Тя усети екзотичния ѝ парфюм.

— Какво става? — дрезгаво промърмори Астрид в ухото ѝ. — Май се покайваш. Много си тъжна!

Лорна си изчерви и се отдръпна.

— Извини ме! — направи се тя, че не разбира за какво ѝ говори Астрид. Как смееше да мисли, че се самонаказва?

— Забрави. — Гласът на Астрид беше мек. Тя подаде ключовете от мерцедеса на Лорна. Обърна се към сина си и го прегърна. — Скъпи, изглеждаш превъзходно! — възкликна тя и го пусна. — Всички сме отпочинали и загорели.

— Благодаря ти, мамо! — добродушно отговори Адам.

— Мисля, че трябва да си поговорим насаме — предложи Астрид и го хвана за ръката. — Хайде да се поразходим. Максуел, бъди така добър и прави компания на Лорна. — Максуел погледна приятелски младата жена.

— С удоволствие!

Астрид и Адам тръгнаха по централната улица. Лорна правеше опити да разговаря любезно с годеника на Астрид, докато чакаха да се върнат. С периферното си зрение наблюдаваше колата си. Една мисъл се бе загнездила в съзнанието ѝ. Искаше да избяга. Имаше нужда да остане сама.

Но не можеше да се измъкне така. Нямахше да е справедливо спрямо Адам след всичко, което бяха преживяли заедно, колкото и илюзорно да бе. Трябваше да му каже сбогом. Иначе щеше да бъде позорно бягство. А Лорна Смит не бе такъв човек. Като че ли някой ѝ нашепваше, че най-верният избор би бил да му признае чувствата си. Да извика високо, че го обича. Лорна потрепери при тази мисъл. Не бе ли се правила достатъчно дълго на глупачка, демонстрирайки, че е жена, която никога не е била и няма да бъде.

— Добре ли си? Изглеждаш доста бледа! — рече Максуел Холандър.

Лорна му се усмихна пряко сили.

— Тръгнахме много рано — отвърна уморено тя. — Не съм се наспала, затова.

В това време Адам и Астрид се върнаха.

— Бързо приключихте — отбеляза Макс.

— Нямахте какво толкова да приказваме. Разбрахме се всеки оттук нататък сам да живее живота си.

— Майка ти ще бъде нещастна, лишена от вниманието и грижите на единствения си син — каза Максвел.

— Това му казах и аз — потвърди Астрид. — Хайде да обядваме. В хотела, където сме отседнали, има едно добро ресторантче.

Лорна не можеше повече да издържа. Трябваше колкото се може по-скоро да се махне оттук.

— Аз трябва да тръгна.

Настъпи неловко мълчание.

— Какво? — учудено се извърна Астрид.

— Връщам се в Лос Анжелис. — Гласът на Лорна прозвуча неубедително дори в собствените ѝ уши. — Пътят дотам е много дълъг.

Адам я наблюдаваше с леденостудени зелени очи.

— Ти ни напускаш? Просто така?

Астрид направи опит да смекчи ситуацията и да бъде тактична.

— Ще ви оставим за няколко минути.

— Не! — отрязва Адам. — Ако Лорна желае да тръгна, няма защо да я спираме. Вече си научих урока — никога не се меси в живота на другите.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Докато пътуваше, Лорна се мъчеше да не мисли за нищо и съсредоточено наблюдаваше пътя пред себе си. С едното око следеше и страничното огледало. Направи опит да се освободи от негативните си емоции. Нямаше друг избор, защото беше убедена, че много скоро спомените ще вземат надмощие над мислите ѝ и много ще я заболи. Ала усилията ѝ се оказаха напразни. Не можеше да забрави случилото се. Спомените сякаш се хилеха в лицето ѝ. Припомни си как Адам бе измърморил нещо, докато преместваше багажа ѝ от своята кола в нейната и накрая рязко затвори капака.

— Това е! Взе си всичко! — Гласът му ехтеше в съзнанието ѝ.

Да, бе си взела всичко, освен сърцето, което оставаше завинаги при него. Гърлото ѝ се сви. Опита се да отхвърли мъчителните мисли, замижа и се застави да мисли само за шофирането.

Панорамата покрай нея се менеше непрекъснато. От хълмовете на Арканзас отново премина през полетата на Оклахома и оттам към потъналия в зеленина Тексас. Тя почти не забелязваше промяната в пейзажа отвън, защото шофираше с висока скорост.

Някъде към полунощ усети голяма умора. Очите ѝ пареха, ръцете ѝ се бяха вкочанили от стискането на волана. Ако продължаваше да пътува, излагаше себе си и останалите пътници на риск.

Скоро наближи град Амарило и спря. Отседна в първия срещнат мотел. Веднага си легна. Въртя се около час, забила поглед в тавана, сякаш леглото бе най-ужасното нещо за нея. През изминалата седмица тя се бе чувствала като отдавна омъжена жена, която никога не бе спала отделно от мъжа си.

Не можеше да се отпусне, без да усеща Адам до себе си. Липсваше ѝ топлината му, дишането му, силното му тяло. Адам Гантри наистина бе откраднал сърцето ѝ, подарявайки ѝ безсънието си. Преди да се съмне, Лорна продължи пътуването. Но не стигна много далече. Когато слънцето изгря, тя премина покрай струпаните кадилаци, които

бяха видели на идване. Внезапно всичко, което не искаше да си спомня, изплува в съзнанието ѝ с болезнена яснота. Видя ги двамата, тя и Адам, пътуващи. Чу смеха си, докато го убеждаваше да спрат до полуизгнилите коли. Почувства отново прегръдката му, устните му, поемащи дъха ѝ. Господи, какво бяха направили? Нещо диво, нещо безумно, което нямаше да се повтори.

Очите на Лорна се замъглиха от мъка. Не можеше да спре сълзите. Трудно виждаше пътя. Заплака на глас. Отнякъде неочаквано изскочи полицейска патрулна кола и Лорна спря.

Избърса сълзите, издуха носа си, и когато жената полицај излезе от колата и дойде при нея, тя веднага свали стъклото на прозореца.

— Моля, шофьорската ви книжка — строго произнесе полицајката.

Лорна покорно подаде документите. Жената внимателно изчете всичко и ѝ ги върна. Тогава свали тъмните си очила и Лорна видя сините ѝ като небето на Тексас очи.

— Има ли някакъв проблем?

— Малко емоционално неблагоприятно — отговори Лорна.

За няколко минути сините очи я изучаваха проникателно. Накрая полицајката каза:

— Сега по-добре ли сте?

— Да, всичко е наред — усмихна се нервно Лорна.

— Потегляйте тогава. Не може да спирате на платното задълго, освен при авария.

— Потеглям веднага след вас — изрече Лорна, поглеждайки за последен път купчината стари луксозни коли.

— Вие първо трябва да потеглите — инструктира я полицајката.

— Добре.

Жената проследи погледа на Лорна и се усмихна.

— Има нещо в тези коли, нали? По десет пъти на ден преминавам покрай тях и винаги се усещам, че се усмихвам.

— Защото сме в Америка — каза Лорна, спомняйки си с нежност за Адам.

— По-точно в Тексас — рече полицајката. — Хайде, изкарайте вашата кола на пътя, където ѝ е мястото.

Лорна изпълни нареждането и вече по пътя за Лос Анжелис осъзна, че в колата бе много тихо. Пусна радиото и прехвърли няколко

станции, докато намери подходяща музика. Запя високо и усили радиото докрай. Пя чак до Албъркуерк, където стигна рано следобед.

Зареди колата и използва тоалетната на бензиностанцията, за да се освежи.

— Хей! Горе главата! — подвикна тя в огледалото, когато съзря посърналото си лице.

Реши да пренощува в Албъркуерк. И, разбира се, избра същия хотел. Дори същия апартамент.

— Това е апартамент с две спални — обясни й администраторът.

— Зная това, но ми е любим — отговори Лорна с усмивка.

— Добре, както желаете.

— Имам приятни спомени — добави Лорна, получавайки ключа.

Първо отиде да поплува в басейна. След това влезе в сауната и парната баня. Пожела масаж и с наслада се отпусна под умелите ръце на масажиста. Накрая си взе душ, оправя сикосата и си сложи лек грим. Облече розова лятна рокля, с бюстие и жакет. Последното завъртане пред огледалото ѝ доказа, че вече изглежда добре. Красивата жена, която се усмихваше закачливо в огледалото, беше едновременно новата Лорна и сериозното сиво мишле, което толкова обичаше книгите и своята книжарница.

„Във всяка една от нас се е стаила сирена, бе казала Астрид. Въпрос на умение е да я накараш да се прояви.“

— И когато се прояви, вярвай, че е истинска — добави Лорна пред огледалото. Бе проумяла, че въпросът не е да повярва на Астрид. Главното бе да вярва в себе си.

Лорна почувства, че е огладняла. Замисли се дали да не си поръча храна в стаята, но предпочете да слезе в ресторанта сред хората, да слуша смеха и веселото им бърборене.

Настани се на бара и си поръча един коктейл преди вечерята. Коктейлът бе пенест и жълт на цвят, с много плодове. Лорна отпиваше бавно и наблюдаваше мъжа на съседната маса. От смущение той изпусна вилицата си. Дали да си поръча второ питие? В този миг изведнъж забеляза познат висок мъж да се насочва към нея. Лорна набързо допи остатъка от коктейла си, надявайки се, че алкохолът ще успокои ударите на сърцето ѝ.

Но когато Адам застана пред нея, тя реши, че това е най-чудесният ден, който бе преживявала.

Адам изглеждаше чудесно. Вратовръзката му беше леко изкривена настрана, ризата малко измачкана, а очите позачервени от безсъние. Но въпреки това изглеждаше добре.

— Майка ми ме обяви за глупак — заяви той. Погледът му я прониза и Лорна почувства как кожата ѝ настръхва. Припомни си удоволствието, което изпитваше от ненаситността за ласки на Адам Гантри.

— Астрид винаги има право — каза Лорна и добави: — Вероятно и за мен е споменала някои неща.

— Едно-две. Но ще ѝ разреши да ти ги каже, когато се срещнете във вашата група.

Лорна взе миниатюрното сомбреро от чашата си и го завъртя между пръстите си.

— Как успя да разбереш къде съм?

— Интуиция. По същия начин Макс е намерил майка ми.

Лорна спря да си играе с шапката.

— Искаш да кажеш, че е отишъл в Хот Спрингс, воден от интуицията си?

Адам кимна.

— Той знаеше, че тя е родена там и притежава все още старата семейна къща до езерото Ошита. Останала е от майка ѝ. Там я намерил.

— Звучи чудесно! — промълви Лорна и продължи да си играе със сомбрерото, чудейки се каква мистерия е любовта.

— И ти искаш да ми кажеш, че по интуиция ме намери тук?

— Да. — Адам се огледа и забеляза келнера, който чакаше какво ще си поръчват още. — Хайде да отидем в стаята ти.

Лорна се замисли.

— Ако тръгна с теб...

— Никакво „ако“!

— Мисля, че ти обяви, че няма да се бъркаш повече в живота на другите.

— Да. С изключение на твоя. Имам намерение да го правя, докато...

— Докато?

— Докато го подреда. Какво, не искаш ли да бъдем заедно?

Тя захласнато гледеше прекрасното му лице.

— Няма значение. Забравих вече... — Това бе самата истина. Защото единственото, което бе важно за нея, бе, че Адам е тук, в Албъркуерк, и отново е с нея. Светът бе чудесен!

Известно време те продължиха да се гледат.

Неочаквано келнерът ѝ прошепна с типичния източен акцент:

— Идете с него. Толкова го иска. Може да вечеряте по всяко време.

Въпреки че не бе си поръчала нищо, освен питието, от благодарност Лорна му остави доста тлъст бакшиш.

Навън яркото слънце все още печеше, надвиснало над Рио Гранде. Стъклената врата бе открената и тънката завеса леко трептеше на ранния вечерен бриз.

— Трябва да поговорим — каза Адам.

— Добре. — Лорна свали жакета си и го остави на стола.

За момент Адам, като че ли забрави какво иска да ѝ каже, втренчил очи в лъскавата кожа на раменете ѝ. Изведнъж си припомни.

— Има хиляди неща, които трябва да изясним. Няма смисъл да бързаме.

— Прав си — отговори Лорна и събу обувките си.

— Проблемът е, че не очаквах така тежко да приемеш факта, че знаех коя си. След като размислих, разбрах какво се е случило. След като си била изоставена от твоя годеник, мисълта, че никой мъж няма да те приеме такава, каквато си, е обсебила съзнанието ти.

— Да, така е — каза Лорна.

— Но си сгрешила — додаде Адам. — Аз те пожелах още повече, когато разбрах истинската ти същност.

— Наистина ли?

— Да. Жената, която срещнах в началото, бе предизвикателно красива. Но мишлето, както ти се наричаш, бе това, което предизвика моята нежност. И този скрит копнеж в очите ти... Правих любов с теб, защото повече не можех да издържам.

— Искаш да кажеш, че успях да те провокирам?

Той кимна утвърдително, с мрачен поглед.

— Моята сдържаност рухна. Когато ти се изповяда в Оклахома, разбрах, че аз трябва да направя същото. Осъзнах грешката си, трябваше да ти кажа навреме. Така нямаше да избягаш от мен. Но реших, че ти е нужно време да размислиш. Тогава в Хот Спрингс,

когато обяви, че си тръгваш, не можах веднага да реша дали да не те помоля да останеш.

— Бедният Адам! — нежно прошепна тя.

— Бедният Адам? Само това ли ще ми кажеш?

Тя бързо се изправи и отметна коса. Беше удоволствие да долови затаения му дъх.

— Ще ми помогнеш ли с ципа? — попита тя.

За момент въпросът като че ли увисна във въздуха. Но след миг се чу спускането на ципа. Тя почувства нощния бриз по голото си тяло.

Адам прошепна дрезгаво:

— Изместваме разговора.

— Не съм съгласна. Мисля, че едва сега го започваме.

Пръстите му заиграха с кичурите по врата ѝ.

— Значи го искаш, така ли?

— С цялото си сърце! Целуни ме, Адам! — И тя усети кадифеното докосване на устните му по тила си. — Харесва ми, когато правиш така.

Той я прихвана през кръста и я обърна, като прошепна в ухото ѝ:

— Много си лоша!

Тя му помогна да свали дрехата ѝ до кръста, след това постави ръце на сутиена си отзад.

— Пак ми е необходима твоята помощ.

— На вашите услуги, госпожице! — каза той с прочувствен глас.
— Ваш роб до гроб!

Тя се завъртя, смеейки се от щастие.

— Означава ли, че не можеш да се контролираш?

— Да, луд съм по вас! — високопарно произнесе той и се разсмя. Бързо я грабна в прегръдките си и смъкна изцяло роклята ѝ и бельото. Изгледа я от глава до пети с пламнал поглед, докато тя не го хвана за вратовръзката и не я измъкна през главата му, захвърляйки я на пода. След това разкопча измачканата риза и я свали от раменете му, възхищавайки се на силните му мускулести гърди.

— Ти се прекрасен, Адам! — въздъхна тя и отстъпи назад, за да му се полюбува. — Тренировките си казват думата.

Но той бе по-директен във възхищението и нетърпението си:

— Ела тук!

Лорна въздъхна, когато той я притегли към себе си, прегърна я и притисна към възбуденото си тяло. Когато я целуна, тя му отвърна без колебание и се отдаде изцяло на еротичния танц на езиците им. Целуваха се страстно, докато тя не го освободи от останалите му дрехи. За секунда стояха голи и се гледаха, изправени един срещу друг в полутъмната стая.

— Никакви тайни повече, Лорна, нали? — задъхано промълви Адам, гледайки я право в очите.

Тя го изгледа с достойнство, горда в голотата си, освободена и окрилена от желанието в очите му.

— Никакви, Адам! Вече знаеш всичко.

Той я притисна към себе си. Тя изстена, когато се свлякоха върху мекия килим на крачка от леглото.

Целуваше тялото ѝ като обезумял. И тя му отвърщаше със същото. В стаята се чуваха само чувствени стонове на взаимна страст на двама влюбени.

Лорна се покачи върху него, както обичаше да прави, и се приготви да изпита познатото удоволствие. Но той я спря с поглед и обхвана кръста ѝ със силните си ръце.

— Кажй го! — настоя той с глас, изпълнен с копнеж. Тя го искаше, тялото ѝ само се стремеше към него. Но ръцете му все още я държаха. — Кажй го, Лорна! Назови го с думи. Сега! Преди да...

Тя се усмихна с любов и бавно произнесе:

— Обичам те, Адам!

— И аз те обичам, Лорна!

Те го повтаряха, докато телата им се сливаха в танца на удоволствието. Взаимната им страст се извиси до най-висш порив. Продължиха да се любял. Бяха ненаситни като всички влюбени. Думите бяха излишни за двамата, намерили свободата в прегръдките си.

— Ще се омъжиш ли за мен? — попита я Адам по-късно.

— О, толкова го искам! — отговори щастливо Лорна и погали гърдите му.

— Да не би да ме заблуждаваш? — Той надигна глава от килима и я погледна.

Тя го целуна по брадичката и отговори:

— Сигурна съм, скъпи. Ще се омъжа за теб.

Тя се отпусна върху гърдите му и с удоволствие се заслуша в ритъма на сърцето му.

— Мисля, че трябва да се обадиш на Максвел в Арканзас и да му съобщиш, че за малко ще се откъснеш от работата.

— За седмица-две, може би — кимна Адам. — Но Макс обеща да се върне, така че разполагам с време.

Той издърпа жълтата покривка от леглото и зави и двамата. Възглавницата падна заедно с покривката и Лорна я подложи под главите им.

— Какво ще кажеш за Палм Спрингс? — попита Адам и я прегърна. — Можем да прекараме медения си месец там.

Лорна поклати глава.

— Вече бяхме там.

— Тогава?

— Искам да видя големите езера, да срещна ескимос и алигатор във Флорида. След това мисля да посетим Европа, Китай, Австралия...

— Господи! Спри се на една страна! — засмя се той.

— Прав си. — Тя го целуна по врата. — Няма значение къде ще отидем. Щом сме двамата, ще бъде прекрасно. — Почувства колко е трогнат и развълнуван. — Господи, Адам, какво ти става?

— Усещам нещо чудесно, нещо диво да витае във въздуха...

Издание:

Автор: Кристин Римър

Заглавие: Предизвикателството

Преводач: Станислав Пенев

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Арлекин България

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0378-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6219>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.